

Δε θα υπήρχε καμιά αγωνία αν είχαμε πειστεί πως "τα πράγματα είναι έτσι", και μάλιστα, αντίθετα, κάθε συμβιβασμός θα ήταν ανακουφιστικός. Εξω από κάθε ταπεινότητα που μας συμβούλεψαν αποφασίσαμε ωστόσο ακριβώς το αντίθετο: Να διασχίσουμε τις κοινοτυπίες της εποχής, να βρούμε τα κάστρα του αυτονόητου, και να τα πολιορκήσουμε για όσες νύχτες και μέρες χρειαστεί.

Μας προειδοποίησαν πως κάτι τέτοιο "δεν έχει μέλλον" - απαντήσαμε πως είναι αρκετό που έχει παρελθόν.

Οπλιστήκαμε με τον καιρό της καταστροφής και τον καιρό της δημιουργίας, τον καιρό της σιωπής και τον καιρό των έργων.

ΛΑΒΡΟΣ ο Πάγκαλος κατά γερακιών της Αγκυρας
ΔΕΝ ΣΥΖΗΤΩ
με ληστές, φονιάδες
και βιαστές

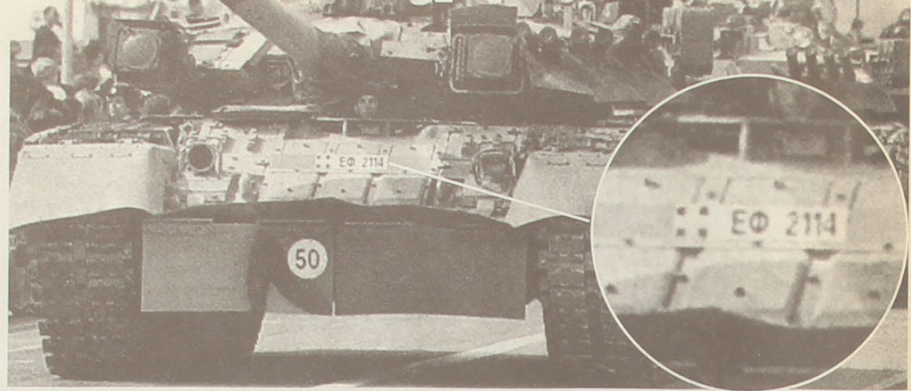
Και βέβαια το πρωτοσέλιδο λέει αλήθεια, δεν θα μπορούσε να αμφιβάλλει κάποιος για το ότι το κύρος και η θέση του κύριου υπουργού δεν του επιτρέπουν να έχει τέτοιους συνομιλητές, ερασιτέχνες της βίας που δεν μπορούν να κουμαντάρουν το κράτος τους, τί έχει να συζητήσει μαζί τους ο κύριος υπουργός, είναι ανάγιντο να στέκονται καν απέναντί του, εδώ μιλάμε για επαγγελματισμό, στρέψτε τη ματιά σας αλλού, πάρτε την από τα ανατολικά κοιτάτε λίγο προς βαλκάνια μεριά, εκλογές στη Σερβία και κάμποσοι παλιοί γνώριμοι επαγγελματίες δολοφόνοι κάνουν την εμφάνισή τους, Σλόμποταν Μιλόσεβιτς, Βόγιουλαβ Σέσελι και είναι πολλοί ακόμη, σέρβιοι ορθόδοξοι αδελφοί υπεύθυνοι για σφαγές αμάχων κατά τη διάρκεια του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία, μα αυτοί δεν είναι γεράκια της Αγκυρας, αυτοί είναι βαλκανικά παγώνια με φουσκωμένα τα στήθη από εθνικιστικό όιστρο και βέβαια δεν είναι ερασιτέχνες, ξέρουν να κάνουν καλά τη δουλειά τους και ο κύριος υπουργός πάντα τους θεωρούσε αξίους συνομιλητές, έκλεισε και μερικές καλές δουλειές μαζί τους, έβαλε κι αυτός το χεράκι του για να γίνει χλίλα κομμάτι η Βοσνία, σφάζαν παρὰ μερικές χιλιάδες βόσνιους στο όνομα της ορθοδοξίας γιατί ήταν λέει μουσουλμάνοι, αλλά με το γάντι, ούτε καταπάτησαν τα ανθρώπινα δικαιώματα, ούτε στράφηκε η διεθνής κοινότητα εναντίον τους, δουλειές κυριλέ, δε γουστάρουμε παιδιά αίματα στο καινούριο μας χαλί, εμείς είμαστε ευρωπαίοι και έχουμε τρόπους, έχουμε κράτος πρόνοιας και δημοσιογράφους που λένε ελεύθερα τη γνώμη τους, εδώ υπάρχουν τα πρωτοσέλιδα, δεν χρειάζεται να σκοτώσουμε για να πείσουμε, δε χρειάζεται να πούμε ψέματα για να πείσουμε, οι μισές αλήθειες ακρούν...

Εξάλλου ο κύριος υπουργός όταν τον ρώτησε μια βορειοευρωπαϊά δημοσιογράφος για το πως είναι δυνατό να είναι φιλαρμία και συναγωνιστές με καθάρματα τύπου Καραζιτς που είναι υπεύθυνα για εκατοντάδες βιασμούς στη Βοσνία, απάντησε όλο μαγκιά "γιατί, οι άλλοι το πούλι τους το έβαλαν στο ψυγείο;" που με απλά λόγια σήμαινε Εμείς συνεργαζόμαστε και με ληστές και με φονιάδες και με βιαστές, αρκεί να είναι απο αδελφά έθνη.

Θα αργήσουν άραγε οι πιτσιρικάδες μουσουλμάνοι της Βοσνίας να μεγαλώσουν και να έρθουν λίγο νοτιότερα να σηραδέψουν μερικούς κροτάφους θυμίζοντας τους ποιοί δε συζητάνε....;

Εκτός από το δρόμο τα φύλλα της 3ης γενιάς μπορεί να τα βρει κανείς: στο αυτοδιαχειριζόμενο στέα Πρωτοερίον (Καονάτιδος 166), στην κατάληψη της ομάδας "άνοηση εκτέλεσης καθήκοντος" (κάθε σάββατο μεσημέρι μέσα στο ΕΜΠ) και στο βιβλιοπωλείο της Villa Αμαλίας (Αγαρών και Χένδεν). Και ακόμα σε 3 περίπτερα (πλ. Εξαρχείων - πλ. Κάνιγγος) και στα βιβλιοπωλεία: Solaris, Παραπέτρε, και Ελευθέρος Τύπος, στο κέντρο της πόλης.

Όταν λέμε "κατοχή"
εννοούμε κατοχή!

Η φωτογραφία είναι από την στρατιωτική παρέλαση στις 1/10, στη Λευκωσία, για την επέτειο της ανακήρυξης του "ανεξάρτητου κυπριακού κράτους". Τα αρχικά ΕΦ σημαίνουν "εθνικά φρουρά". Και το σημαία δίπλα; Μπας και είναι η σημαία του "ανεξάρτητου κυπριακού κράτους"; Όχι φυσικά. Είναι η σημαία του ελληνικού στρατού. Του οποίου το κράτος δεν έχει λόγο να μην θυμίζει στους νότιους ιθαγενείς ότι κατέχει στρατιωτικά (και όχι μόνο) το υποτιθέμενο "ανεξάρτητο κυπριακό κράτος"....

even if

Το να πούμε πως την εποχή της "ισορροπίας του τρόμου" την διαδέχτηκε η εποχή της "ανισορροπίας της έπαρσης", μιλώντας για τον "ανεπτυγμένο κόσμο", είναι απλά μια κουβέντα. Εκείνο που μπορεί να δώσει σε μια τέτοια παρατήρηση το αληθινό της βάρος είναι ο τρόπος με τον οποίο ζούν αυτήν ακριβώς την εποχή (και το πέρασμα της) οι ίδιοι οι υποτέλειες.

Τί σημαίνει άραγε το να ζει κανείς σε μία χώρα σα την Ελλάδα, το να είναι υπήκοος ενός κράτους του οποίου οι ηγεμόνες απλώνουν τα χέρια τους πολύ μακρύτερα απ' όσο είχαν ονειρευτεί ποτέ; Η γενική ευωχία αγκαλιάζει τον πληθυσμό μέσα από αθητικές επιτυχίες πανευρωπαϊκής ή παγκοσμίας "ακτινοβολίας". Και μ' αυτόν τον εντελώς φτηνό για τα αφεντικά τρόπο σφουρηλατούνται οι αθισοδίες της "εθνικής ενότητας" που, εξάλλου, έχει πάντα για καλύτερο σύμμαχό της την βλακεία.

Η άνοδος του "αθλητικού πνεύματος" είναι πανευρωπαϊκό φαινόμενο, ειδικά σ' εκείνα τα κράτη τα οποία "μεγαλώνουν". Πολύ περισσότερο που η ιδεολογία της κατανάλωσης παράγει ένα διαρκώς αυξανόμενο κενό, υπαρξιακό εν τέλει. Η στέρση είναι παντού η πραγματικότητα, και η θριαμβολογία μπαίνει σαν καπάκι όχι σε ένα κοινωνικό καζάνι που βράζει, αλλά στον κοινωνικό σκουπιδοτονεκέ που βρωμάει.

Η ανισορροπία της έπαρσης δεν είναι η αιτία μόνο ένα πλανητικό καθεστώς που αφορά τις αντιθέσεις ανάμεσα στους νικητές του τρίτου παγκόσμιου πολέμου. Είναι επίσης ένα καθημερινό γεγονός, χωρισμένο σ' εκατομμύρια κομματάκια προσωπικών και συλλογικών συμπεριφορών. Ένα καθημερινό γεγονός που συνθλίβει, και μάλιστα πολύ γρηγορότερα από όσο θα περιμενε κανείς, έναν έναν και όλους μαζί τους υποτέλειες. Η

γεωμετρική αύξηση της κατανάλωσης ψυχοφαρμάκων, drugs και αναισθητικών κάθε είδους είναι αρκετή για απόδειξη.

Υπάρχει μια τεράστια απόσταση ανάμεσα σε ό, τι γίνεται διαρκώς "αντικείμενο του πόθου" και σ' ό, τι κατακτάται πραγματικά σαν τέτοιο. Χρησιμοποιούμε επίτηδες την λέξη κατάκτηση επειδή εκφράζει καλά την πολεμική διάσταση που έχει αυτή η απόσταση. Την ίδια στιγμή που η Ελλάδα σαν κράτος "ονειρεύεται" να κατακτήσει τα βαλκάνια και τον ευξείνιο πόντο, οι υπήκοοί της "ονειρεύονται" να κατακτήσουν εμπορεύματα - φετίχ, απολαύσεις, φράγκα, σεξουαλικότητες... Και στη μεγάλη και στη μικρή διάσταση ο πόλεμος είναι ο μόνος τρόπος. Πόλεμος όλων εναντίον όλων στη καθημερινότητα, πόλεμος εναντίον των "ανταγωνιστών" (αλλά και όλων ίσως αντισταθούν) στην πολεμική οικονομία.

Αυτό είναι, με μια γρήγορη διατύπωση, στο βάρος της "ανισορροπίας της έπαρσης". Με μια έννοια φαίνεται εύκολο το να αγνοούν όσοι το κουβαλάνε. Όσο περισσότερο πιστεύει κανείς στην ιερότητα της (πολεμικής) εκστρατείας του, τόσο πιο κοινότυπο είναι το να κάνει γαργάρα τη φρίκη που τραβάει. Δεν υπάρχει πιά χαρακτηριστικό παράδειγμα από την καριέρα. Για την αντιπροσωπική πηλοποίηση του πληθυσμού η καριέρα είναι ευχάριστη, απλά και μόνον επειδή τα πτώματα όλων πατάει ο καθένας ανεβάζοντας την κοινωνική (και οικονομική, και καταναλωτική) ιεραρχία είναι αρκετά για να κρύψουν πως ο ίδιος είναι ένα πτώμα, και μάλιστα από την οφειλή του σκαρφαλωμένου. Η ανακάλυψη της καριέρας καταστάσεις και η συνέκρια της ανάβασης των άλλων - που υπάρχει μαζί του διατήρηση των κεκτημένων) με διαρκές ντοπάρωμα είναι ο κανόνας της επιβίωσης σε αυτές τις

συνθήκες. Η ίδια η συντριπτική πηλοποίηση δεν το καταβαίνει έτσι, αλλά αυτό που συμβαίνει είναι ότι τα πτώματα των χιλιάδων "εγώ" και "εμείς" συντηρούνται στη φορμολή.

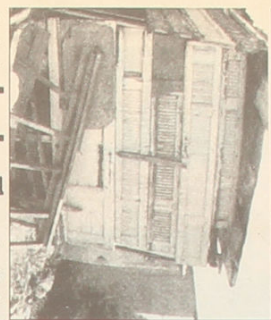
Το πνευόνεκτομα της ανισορροπίας της έπαρσης είναι πως σε όποια κλίμακα και λειτουργεί σκοτώνει καλύτερα απ' ότι η ανισορροπία του τρόμου. Είναι περισσότερο αθόρυβη, περισσότερο υπόγεια, και συχνά πολύ πιο πειστικά αυτοκτονική.

Το μειονέκτημά της είναι πως δεν μπορεί να πετύχει στην εντέλεια. Το ιδανικό θα ήταν να ταυτιστεί ο καθένας απόλυτα με κάποια σημαία, σημαία επιχείρησης, πατριδας, ομάδας ή θρησκείας - οδιόφορο. Όμως όταν αυτό συμβαίνει έχει επιτευχθεί η απόλυτη μετατροπή των υποτέλειών σε κουρέλια - κουρέλια ανικα να δράσουν για σιδηρόπυλο. Μόνο ανεμίζουν.

Το ευχάριστο για εμάς δεν βρίσκεται στην ελπίδα πως οι κουρελιασμένοι υπήκοοι θα μηλοκάρουν, αργά ή γρήγορα, άθελά τους τα γρανάζια της μηχανής που πατρεύουν. Η συγκρατημένη αισιοδοξία μας οφείλεται στο ότι ήδη υπάρχουν μερικοί που (στη χειρότερη περίπτωση) υποψιάζονται την καταστροφή - δική τους και των άλλων - που υπάρχει παντού, σε οποιοδήποτε δρόμο προς οποιοδήποτε "επιτυχία".

Οι υποψίες αυτές ή θα μείνουν αόριστες ή θα αμφιβολίες θυμάτων lighthouse, ή θα γίνουν έξυπνες, θαρραλέες, αμελλίτικες αρνήσεις. Οι κακές μέρες και νύχτες που θα χρειαστεί να περάσουν εν τω μεταξύ δεν θα είναι λίγες. Αλλά την εποχή αυτή δεν την διαθέσαμε. Αν μπορεί κάποιος να διαλέξει κάτι, σήμερα, είναι μόνο το να στραφεί εναντίον της. Οτιδήποτε άλλο είναι χρυσωμένη δουλειά.

Η soft επιχείρηση αρτείας στον υπόγειο της Ομόνοιας πέρασε στο ντύκου, επειδή θεθαίως θεθαίως η "δημόσια υγεία" (και η high life αισθητική) είναι υπεράνω υποψίας και αντιρρήσεων. Ο μικροαστισμός φοράει ανθρώπινο πρόσωπο για να κρύβει τις αρβύλες του

αφού εισηγητές της εκκαθάρισης ήταν οι επόπτες δημόσιας υγείας και όχι ο παπαθεμελής δεν υπήρξε πρόβλημα. Αλλά η αλήθεια είναι πως ο υπόγειος ήταν καθατός όχι μόνο για προζάκιδες, όπως αλήθεια είναι πως τέτοιες καθατές υπάρχουν εκεί γύρω όχι μόνο "υπόγειες". Το παρατημένο τη νύκτα από τον καθός πρέπει κόμοιο κέντρο της πόλης (με την εξαίρεση των κοπαδιών της διασκέδασης, που όμως έξω από τα μαγαζιά τους είναι σαν το γάλα μεσ' τις μύγες) έχει τη δική του ζωή. Τη ζωή των όστεων (υπόγειων και μεταναστών), των λούμπεν προζάκιδων, τη ζωή των ξεμπάρκων και των χαμένων, τη ζωή των φωνιστριών και της φευγαλέας ερωτικής συνάφειας. Η ζωή αυτή δεν είναι φυσικά υπόθεση ιδιοσυρασίον, αν και κατα καιρούς το λησασμένο life style προσπάθησε να το παίζει και λίγο underground, περνώντας ξοφάλοτα από την αγορά ή την Αθήνας. Στον υπόγειο δεν τολμούσε να κατέβει, όπως δεν τολμούσαν να κατέβουν τη νύκτα οι πελάτες του Έβρεσας και των εφημεριδοδίκων. Τη ζωή αυτή πιθανότατα να τη βάλουν σε καραντίνα, εν όψει και του κοσμικού αίνου, του 2004. Οι άμυνές της; Μπορεί να θεωρηθεί ασέιο, αλλά η ζωή αυτή δε χρειάζεται άμυνες, αφού λίγο πολύ γεννιέται παντού. Όχι σε "περιθώριο" όπως πηκία την απαξιωμένο όσο νομίζουν πως η δική τους γυαλισμένη ξεφτίλα είναι το "κέντρο" του κόσμου. Σε τελευταία ανάλυση το ασπικό κέντρο μπορεί να το καθαρίσουν τα αφεντικά της πόλης και οι χιλιάδες οπαδοί τους. Αλλά το μόνο που θα καταφέρουν είναι να εξορίσουν στο άγνωστο τους φόβους τους. Έλα όμως που άγνωστο δε σημαίνει και ανύπαρκτο! Κι αυτό είναι το κακό για την "δημόσια υγεία" και την αισθητική της. Παλεύοντας να καθαρίσει τις θήρες της αναγκάζει σε μετάσταση τους φόβους της. Μέχρι που κάποια στιγμή ανακαλύπτει πως οι εφιάλτες της είναι πολύ, μα πάρα πολύ δίπλα της.

οι υπεραρβύλες

Το κείμενο δίπλα είναι προκήρυξη που μοιράστηκε σε μερικές εκατοντάδες αντίτυπα στη διάρκεια του "φεστιβάλ" στο Γκάζι, στα μέσα του Σεπτεμβρίου. Κάτι ακόμα: Το μαγαζί που (επίσημα τουλάχιστον) οργάνωνε το φεστιβάλ ήταν το μαγαζί για κόμικς Βαβέλ. Χορηγόι; Το υπουργείο χωροταξίας, ο δήμος της Αθήνας, κλπ. Καμμία έκπληξη. Οι "σαρναντάρδες" του καθεστώτος χρησιμοποιούν για βιτρίνες ό, τι έχει περισσέψει από τις υποτιθέμενες αντικουλτούρες της δεκαετίας του '80. Φυσικά τα κόμικς δεν ήταν ακριβώς αντεργκρόουντ στα '80, εφόσον τότε ακριβώς ήταν που ορισμένοι εκδότες αλλά και ντόπιοι κομιστές ανακάλυψαν την αγορά, και η αγορά αυτούς. Ο, τι, με λίγα λόγια, συνέβη και με το rock, τις μοτοσυκλέτες, κλπ. Εκείνο που προκαλεί κατα κάποιο τρόπο έκπληξη είναι πως στο ίδιο χώρο, στο Γκάζι, κατά την διάρκεια της έκθεσης, συντηρήσαν ειρηνικά και αρμονικά, απο εξτρεμιστές (νυν ή πρώην) μέχρι σεκιοκυριτάδες, αλλά και πολιτικούς κορυφής: τον Καραμανλή (τον μικρό) για παράδειγμα. Κι' όλα αυτά σε μια εκδήλωση όχι απλά βιτρίνα εμποροπολιτισμού, αλλά αιχμή της αναδιάρθρωσης της πόλης (εξ ου και το σπείσας ενδιαφέρον του Αβραμόπουλου, του Λαλιώτη, κλπ). Αν κάτι τέτοιο δεν είναι η πραγματική διάσταση της μεταμοντέρνας "εθνικής ενότητας", τότε τί είναι; Φυσικά δεν λυπούμαστε για τίποτα και για κανέναν. Τόσο οι διάφορες μορφές έκφρασης, όσο και το ίδιο το σχέδιο ενός καινούργιου ριζικού κοινωνικού ανταγωνισμού - ούτε χωράνε, ούτε παιγνίζονται στα super markets ερεπιτών της διαχωρισμένης τέχνης. Τις γιορτούλες τις χαρίζουμε στα αφεντικά και στους απρόσεκτους υπηρέτες τους. Όχι όμως τις πόλεις.

4 Οκτωβρίου: παγκόσμια ημέρα των ζώων

Griskies

Α Γ Α Π Α Ε Π Τ Α Ζ Ω Α

35 ΚΕΝΙΑ 3

Ασφαλώς ήθιατε να διασκεδάσετε. Στη γιορτή των κόμικς, ίσως έχετε ξανάβει εδώ. Σε κάτι παρόμοιο, ή σε μια συναυλία. Επιτρέψτε μας να τροποποιήσουμε λίγο τη διασκέδασή σας. Να σας ξαναγνώσουμε στη περιούρη γύρω. Εδώ δεν πιάνουν οι κατάρτες. Δεν πιάνουν οι ενιγές.

μέρος πρώτο
 ...όπου υπάρχει πάντα και η "πίσω πλευρά"...

Το Γκάζι δεν είναι ό, τι φαίνεται από την Πειραιώς. Απλώνεται προς τα κάτω μέχρι τον Βοτανικό, χαραιομένο στη μέση από τις γραμμές του τρένου: το γκαζοχώρι. Παλιός παραγωγισμός, γειτονιά - λύση ανάγης για τους περισσότερο χολασμένους εργατές του παλιού εργοστάσιου γκαζιού.

Κοιτάτε ψηλά. Τίποτα σπουδαίο. Τα σπίτια χαμηλά και αναώνιστα. Υπάρχουν πιστοίρια στους δρόμους. Και ηλιωμένοι. Τους βρίσκετε επικινδύνα μελαψούς - έτσι δεν είναι; Κάποιος πηγαίως ραπισμός ανεβαίνει στο στέγνο σας: είναι "εσοπερικοί μετανάστες". Μουσουλμάνοι από την Θράκη την πλειοψηφία τους. Άλλους τους κατέβασαν πριν χρόνια οι ελληνικές κυβερνήσεις, για να "αραιώσουν" τη Θράκη. Μεταναστεύσεις πληθυσμού... Άλλοι κατέβηκαν μόνοι τους σε αναζήτηση μεροκάματου.

Μεροκάματο; Του τρόμου. Για τους άντρες στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη, ανεπίδευτοι και αναλόσιμοι στα αμπαρία και στις αμφοβολές. Κι' αν υπάρχει. Για τις γυναίκες στη διάλοχη χαρτοκομιδιών για την ανακύκλωση. Για τα παιδιά; Στο δρόμο...

Κοιτάτε δεξιά σας. Τι βλέπετε στο τοίχο; Ένα μουτζουρωμένο σύνθημα. Με δυσκολία μπορεί να διαβάσετε: "έξω οι μογγόλοι..." Οι οργανωμένοι φασιστες της Αθήνας την "ξέρουν" τη γειτονιά. Προσπάθησαν να φοβήσουν το κόμοιο. Ξεφτιλισμένοι ταμιοκοζής των εθνικά υπερίφρανο... Μην ανησυχείτε, δεν τα κατάφεραν τελικά. Τα βράδια που εσείς κοιμόσασταν εμείς κάναμε περιπόλιες περιφρούρησης στη περιοχή. Τα συνθήματά τους έμειναν ελάχιστο χρόνο. Αφήνιασαν βέβαια, και κάποια στιγμή έσκασαν με όπλα... Φαίνεται όμως πως τους μάδεψαν οι εργοδότες τους. "Υπάχουν κι' άλλο τρόπο!" θα τους είπαν "για να φύγουν οι μογγόλοι". Θα καταλάβατε....

μέρος δεύτερο
 ...όπου η βιτρίνα είναι ενός μαγαζιού με προσιτικές...

Να γυρίσουμε πίσω στο παλιό εργοστάσιο του γκαζιού. Για μια μύτρα ίσως; Τί γίνεται εδώ; "Πολιτισμός" θα πείτε. Βιομηχανικό design, εκθέσεις, μουσικές. Έξοχα όλα, και κάπως αντιπαθητικά - έτσι δεν είναι; Ένα περιβάλλον που ταίριαζει στους ανήλικους. Που έχουν ενδιαφέροντα - και χρόνο - να καταναλώσουν. Πιο κάτω (αν έχετε υπόψη σας), στην Ιερά οδό, έχει κι' άλλα μαγαζιά. Πιο λαϊκά: τραγουδιές κατα καιρούς η αρσενική βέμπο της εποχής μας, αυτός ο Νταλάρας, η Βίσση... Πρώτα ονόματα.

Ξεφάνωμο, διασκέδαση για όλα τα γούστα... Δεν θα αναρωτηθήκατε βέβαια ποτέ για τις "μετακινήσεις των επιχειρήσεων". Λογικό. Άλλοι οι λογαριασμοί του καταναλωτή κι' άλλοι του έμπορου.

Ο δήμος της Αθήνας για παράδειγμα που φτάνει το "πολιτιστικό" μαγαζί του Γκαζιού βλέπει κάπως μακρύτερα από εσάς. Οι αναπαλαιώσεις δικαιολογούν μίζες και κομπίνες εργολαβικές, και ο πολιτισμός πουλάει φήμη και ήμαξ, αλλά δεν εννοούμε απά τα κοινότυπα. Και οι επιχειρηματίες της Ιεράς οδού, κι' αυτοί δεν είναι πρωταρχικές. Υπάρχει ένα απλό, κοινό μυστικό, που όλους τους εμπνέει. Τους ιδιότητες αλλά και τους δημοσιους επενδυτές: φτηνή αστική γη. Και προσοχή: δύο βήματα από το κέντρο της πόλης. Το γκαζοχώρι, οικείο ποδο προς εκμετάλλωση.

μέρος τρίτο
 ...όπου παρουνία εμπορίου...

Το πράγμα σοβαρεύει. Οι φάμπρικες του "ελεύθερου χρόνου" μας σέρνουν απ' τη μύτη. Έχετε χαμιάνα αμφοβολία; Φτηνή αστική γη σημαίνει κέρδη, καλά κέρδη. Κιαν είναι στο κέντρο της πόλης σημαίνει και γρήγορα κέρδη. Πειρασιμός - εντολίες!

Εκείνο που χρειάζεται για να αρχίσει να γεννάει η κότα, είναι δυο τρία αστά πράγματα. Πρώτα πρώτα καλή διαρμήση των "αγαθών" που πουλιούνται. Πολιτισμός, μουσική, διασκέδαση στη περίπτωση μας. Εδώ παίξετε τους κομπάρσους. Ποιός σας είπε πως η καταναλωτική είναι για τους αθώους; Μπαίνεις στο μαγαζί - και μόνο που είσαι εκεί το σπυρξεί. Τι; Δεν θα έπρεπε να πληρώνετε αλλά να σας πληρώνουν; Ας προσέξτε. Έτσι είναι ο τουρισμός. Ακόμα και μέσα στις μητροπόλεις.

Υστερα χρειάζεται μια καλή "προοπτική" για να γίνει ένα "επενδυτικό" ντού μεγάλης κλίμακας. Ας πούμε ένα χρονοπρόγραμμα ελεύθερου χρόνου. Εδώ έχουμε και κάθεται το 2004. Ακούσατε τα περί πολιτιστικής ολυμπιάδας; έτσι; Μπίζες με ουρά.

Και ύστερα; Παιόντων αλλά αυτοί εδώ οι ιθαγενείς μήπως προσοισούν; Ει έμπορο πολιτισμού και Ποιιάς δεν συμβιβάζονται. Μήπως και είδατε κανέναν τους να χαζεύει τα αγαπημένα σας κόμικς;

μέρος τέτατο
 ...το γκαζοχώρι "αποδίδεται στους πολίτες"...

Ελλειπτική η ξενάγησή μας, αλλά φτάνουμε στο τέλος. Μια μικρή κρίση ναύτας μπορεί να σας έχει ήδη παιδέψει. Γιατί όλα τα γρανάζια της μηχανής, συμπεριλαμβανομένου του κοινού, γυρίζουν.

Τα μουλούκια των λίγο πολύ εξασφαλισμένων και οι "ανάγκες" τους είναι το τελείο άλλοθι. (Μα γιατί ο πολιτισμός της καταναλώσεως δεν πεί να χέσει αλλού; Α να, είπαμε, εδώ όλα είναι φτηνά). Το οικείο του γκαζοχωριού θα πρέπει να αδειάζει όταν αυτές οι ανάγκες θα έχουν "φροντισθεί" αρκετά ώστε να ξεχυλίζουν τα τετραγωνικά μιάς έκθεσης, ή μιας συναυλίας, ή δυο τριών χοροπαιδιών.

Ας πούμε πως αυτό που μόλις διασκεδάσατε είναι ένα πρώτο κούταρο. Που ετοιμάζεται να απλωθεί όσο το παίρνει. Ξερέτε πως λέγονται αυτά τα κούταρα. Καρίνος λέγονται - αλλά εδώ μιλάμε για λουστά πράγματα. Είναι η καταναλωτική καρίνος; Ελάτε τώρα! Ποιός θα το παραδεχόταν;

Και οι ντόπιοι; Αυτοί που σας αγνοούν και τους αγνοείτε; Με το καλό ή με το κακό (να μη χροβόμαστε με το κακό) να παίρνουν πόδι....

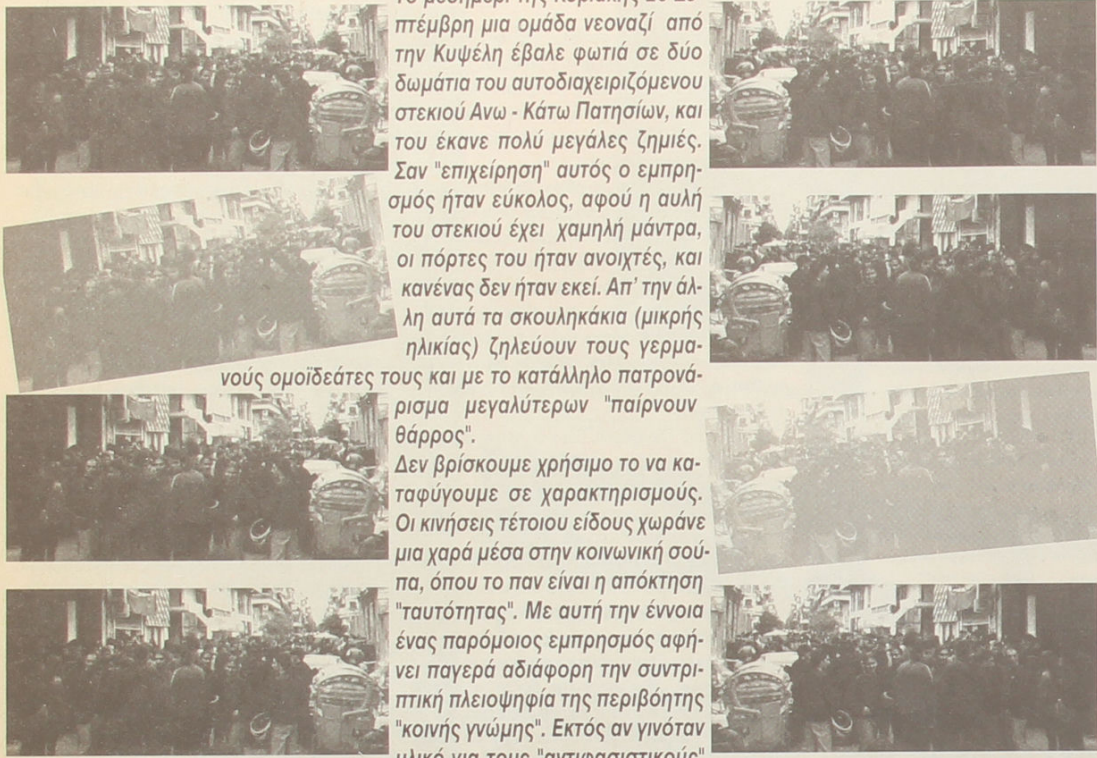
Προς το παρόν διασκέδαση λοιπόν. Και ένα πρώτο μερδικό ηθικής αυτοργίας. Στις "αναπλάσεις" που μεθοδεύουν τα επιχειρηματικά δαμόνια και τα ασπικά νεοπλασμάτα. Και λουπά, και λουπά.

τέλος διαδρομής
 ... όπου δεν φτάνουν οι ναζί φτάνουν και περισσεύουν οι χαζοί....

Επενδύσατε, εν αγνοία, σε ένα κόλο που θα πληρώσουν άλλοι. Σ' ένα χρόνο ή σε δυό - το μέλλον έτσι κι' αλλιώς διαρκεί πολύ λίγο. Ίσως έχετε λίγο καιρό αφέντα να ερευνησετε την αβωότητα σας. Κάποια στιγμή θα πρέπει πάντως να αποφασίσετε με ποιανού τη μεριά είσαστε. Καταλαβαίνετε τί εννοούμε, έτσι δεν είναι; Γι' αυτήν πόλεμος.

Εμείς έχουμε αποφασίσει. Μας βήγξε εύκολα τις νύχτες που παραφυλάγαμε στα στενά πιο κάτω μη και σκασούν οι καννιβάλιοι. Οποτε χρειάστεί, πάλι εκεί θα είμαστε.

Η ΦΩΤΙΑ ΚΑΙΕΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

Το μεσημέρι της Κυριακής 28 Σεπτεμβρίου μια ομάδα νεοναζί από την Κυψέλη έβαλε φωτιά σε δύο δωμάτια του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Ανω - Κάτω Πατησίων, και του έκανε πολύ μεγάλες ζημιές. Σαν "επιχείρηση" αυτός ο εμπρησμός ήταν εύκολος, αφού η αυλή του στεκιού έχει χαμηλή μάντρα, οι πόρτες του ήταν ανοιχτές, και κανένας δεν ήταν εκεί. Απ' την άλλη αυτά τα σκουληκάκια (μικρής ηλικίας) ζηλεύουν τους γερμανοφύλους ομοϊδέατες τους και με το κατάλληλο πατρωνάρισμα μεγαλύτερων "παίρνουν θάρρος". Δεν βρίσκουμε χρήσιμο το να καταφύγουμε σε χαρακτηρισμούς. Οι κινήσεις τέτοιου είδους χωράνε μια χαρά μέσα στην κοινωνική σούπα, όπου το παν είναι η απόκτηση "ταυτότητας". Με αυτή την έννοια ένας παρόμοιος εμπρησμός αφήνει παγερά αδιάφορη την συντριπτική πλειοψηφία της περιβάλλουσας "κοινής γνώμης". Εκτός αν γινόταν υλικό για τους "αντιφασιστικούς"

θεατρινισμούς των μήνια, οπότε και το στέκι Ανω - Κάτω Πατησίων θα τύχαινε μιας virtual συμπαράστασης. Σκατά. Ωστόσο το έργο της αποφασιστικής αντιμετώπισης και αυτών των υποπροϊόντων της κυριαρχίας, δεν είναι υπόθεση χωρίς νόημα. Το λιγότερο που αμέσως μετρίεται σε τέτοιες περιπτώσεις είναι ο όγκος της δειλίας (δειλίας και όχι αδιαφορίας) που έχει εγκατασταθεί μέσα στις συνειδήσεις. Οσον αφορά τους συγκεκριμένους δράστες του εμπρησμού, το άσχημο που τους έτυχε είναι διπλό. Πρώτον είναι γνωστοί. Και δεύτερον έχουν παρεξηγήσει την σχετικά ήπια (λόγω της μικρής ηλικίας τους) τακτική που έχει ακολουθηθεί μέχρι τώρα με τις περιπτώσεις τους, για καθαρά φιλοζωικούς λόγους: να μην καταλήγουν στο νοσοκομείο για καιρό. Η ομάδα του στεκιού απάντησε με μια πορεία αντιπληροφόρησης στη γειτονιά, το Σάββατο 4 Οκτώβρη. Απο κει είναι και η φωτογραφία. Επιπλέον, με τη συμπαράσταση φίλων, συντρόφων αλλά και της γειτονιάς έχει ξεκινήσει τις επισκευές του κτιρίου.

Υποσημείωση, αποκλειστικά για μημένους: "αχός πολύς ακούγεται, πολλά καντήλια πέφτουν, μην από φθόνο πέφτουμε, μην από ιδεοπληξία". Τελικά, ακόμα και από τα λάθη μπορεί να βγει γέλιο. Γιατί λάθος βέβαια η υπόθεση μιας έστω στιγμιαίας συνύπαρξης ανάμεσα στην επιλογή - απ' τη μια - του να είναι κάποιος υπεύθυνος, σοβαρός, συλλογικός, και στην εμμονή - απ' την άλλη - του "δε γαμιέται μωρέ, ο καθένας το τομάρι του". Η νύχτα και η μέρα. Αλλά και τί γέλιο από τα "σκάνδαλα" που "αποκαλύφθηκαν"! Άκου το μπλοκ αυτοάμυνας της πορείας να κρατάει παλούκια και μαυροκόκκινες σημαίες! ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ!! Μα καλά, τόση θεωρία αυθορμητισμού - με - ρα - ντεβού που είχε το μολύβι της; Δεν τους πήρε χαμπάρι αυτούς τους 60 - 70 προβοκάτορες στην ούρα της πορείας, να τους απομνημόσει από την αρχή; Α, μα δεν είναι πράγματα αυτά! Άκου "περιφροσύνη της πορείας"! Αυτά κύριε μου είναι σταλινικά, μαοϊκά, τρομοκρατικά, αυτόνομα, (ας αποφασίσει πάντως κάποιος, ε.). Ενώ οι σωστές δουλειές γίνονται αλλιώς, πας στη διαδήλωσή σου, πετάς τη πέτρα σου (προαιρετικά), σε δένουν (ή κάποιους άλλους), λες πως περιμένεις το τρόλεϋ, βγαίνει και η αριστερά να σε λυπηθεί, κολλάς το επαναστατόσημο, και πας σπίτι σου!! Τώρα με τη συλλογικότητα και την αυτοοργάνωση θα σχολοποιήσετε; Θα σεβόμαστε αποφάσεις συνελεύσεων; Θα "αλυσοδενομάστε"; Να λένε μετά "πως έχουμε να χάσουμε τις αλυσίδες μας;

Τομαγκόνη: "κάπιοι" να προσέχεις...

Διαφημίζεται σαν "η νέα mania που σαρώνει την Ευρώπη". Και είναι. Μόνο για τα παιδιά; Όχι δα. Εξάλλου στη μεταμοντέρνα ψυχολογία η "παιδική ηλικία" είναι ατελείωτη.

Περιγραφή: Οθόνη λίγο μεγαλύτερη από εκείνη των ηλεκτρονικών ρολογιών. Έτσι ώστε να μπορεί ο καθένας να τη κουβαλάει συνέχεια μαζί του. Σαν μπρελόκ, ας πούμε.

Εμφανίζεται καρικατούρα ζώου κατοικίδιου (σκύλου ή γάτας, κατά προτίμηση). Το μπίπερ της συσκευής κτυπάει. Το ζώακι σας πεινάει. Ή διψάει. Ή θέλει παιχνίδια. Ή αρρώστησε. Και πάει λέγοντας.

Ένα κωδικό γραμμα στην οθόνη σας πληροφορεί για το τί ακριβώς θέλει το "τετράποδο". (Πρέπει να θυμόμαστε τους κωδικούς αυτούς, που δεν είναι και πολλοί). Πατάτε το ανάλογο πλήκτρο. Έτσι το ζώακι σας τρώει, πίνει νερό, παίζει, ή κάνει τα εμβόλιά του.

Αν δεν το φροντίσετε σε λίγο το μπίπερ θα ξανακτυπήσει. Αν επιμένετε να αγνοείτε τις ανάγκες του ζώου σας, αυτό θα πεθάνει. Θα εξαφανιστεί από την οθόνη, και θα το έχετε βάρος στη συνείδησή σας. Game over.

Game; Όχι ακριβώς. Αυτά τα μινιατουριστικά ηλεκτρονικά κατοικίδια δεν απευθύνονται μόνο στα πιτσιρίκια. Υπάρχουν και οι εικοσικάτι ή τριάντα κάτι ευρωπαίοι (και γιαπωνέζοι, και αμερικάνοι) γιάπιδες που κουβαλάνε μαζί τους το ζώακι τους. Εικοσιτέσσερες ώρες το εικοσιτετράωρο - δεν υπάρχει διακόπτης off εδώ. Και σε παραλλαγές των τριών ζώων μαζί, ή των εφτά.

Από πρώτη ματιά μοιάζει γελοίο. Ένα ηλεκτρονικό κατοικίδιο έχει βέβαια το συν να σε

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΓΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΥΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ, ΣΤΡΑΤΟΚΑΒΛΟΥΣ, ΕΙΔΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

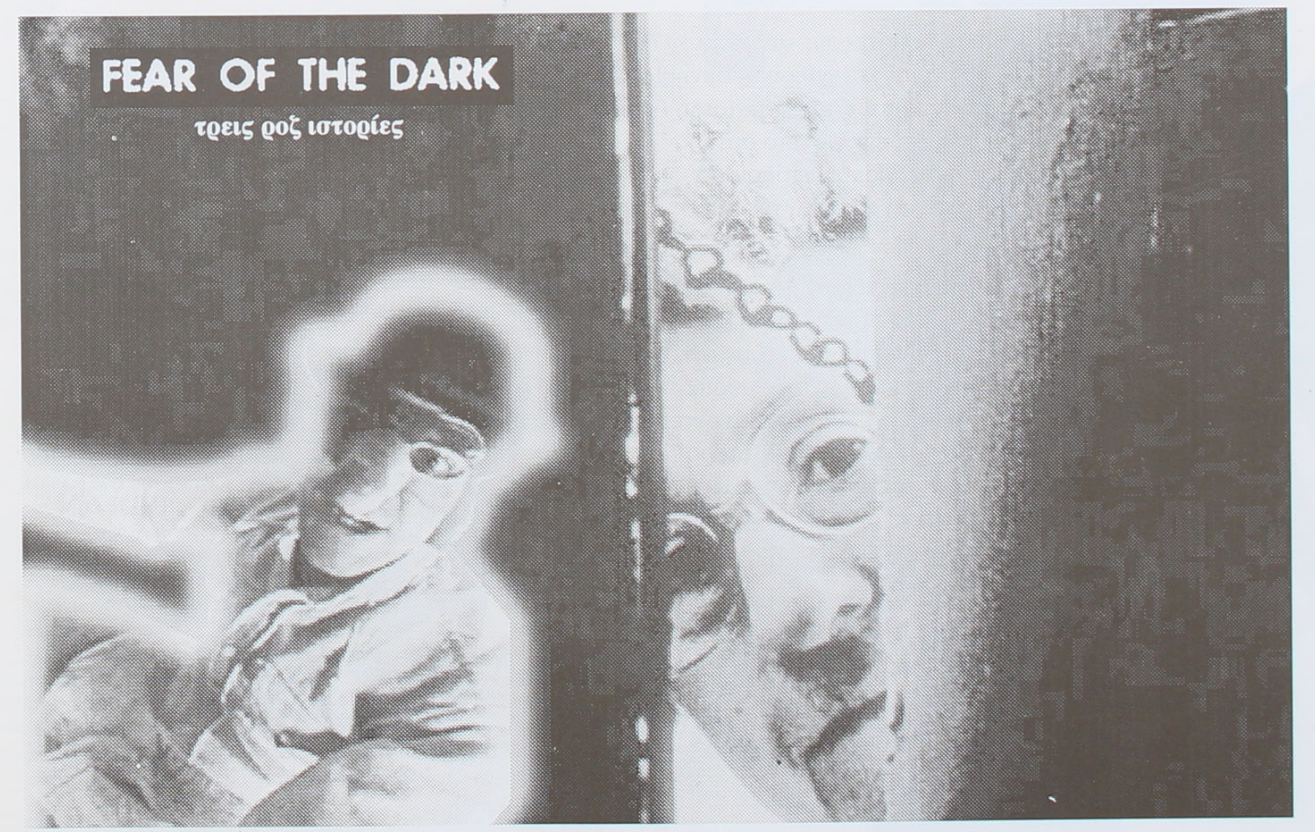
ΞΗΡΑ ΤΡΟΦΗ - ΚΡΟΚΕΤΕΣ
σε λαχταριστές γεύσεις που θα τρελάνουν το ζώο σας με ανθρώπινο κρέας, χιμά σημαίας, και καυτό μολύβι

GRAND MENU
πλήρης τροφή με βιταμίνες, ειδική για εθελοντές με καρσιλαμάδες, εθνικό ύμνο, και ζομό ελληνόδικου

ΑΜΜΟΒΙΒΙΕΣ
για να διατημήσει το στήθος σας κοπάδι πάντα καθαρό

FEAR OF THE DARK

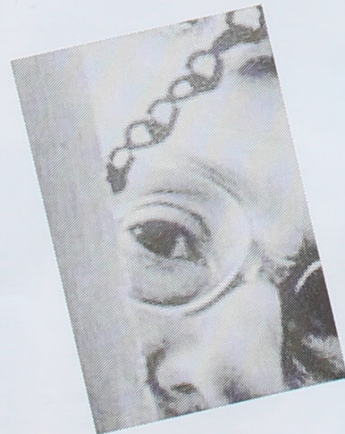
τρεις θοξ ιστορίες

Τρεις ιστορίες, για τρεις ή περισσότερους αυτούς που δεν έχουν ονόματα γιατί αυτά που ζουν είναι καθημερινά, συνηθισμένα κι ανώνυμα όπως κι αυτοί... Τρεις αυτοί που είναι ίδιοι, όμως ευκαιριακά η φαντασία τους ή ότι έμεινε από αυτή, δραστηριοποιείται και τους διαφοροποιεί τόσο όσο χρειάζεται για να κατοχυρώσει την ύπαρξή της.

Τρεις ή περισσότεροι αυτοί που δεν έχουν καμμία πιθανότητα ή διάθεση να αλλάξουν τίποτα γύρω τους πια. Απλώς συντηρούνται, παρατηρούν και υποθέτουν ότι αυτοί είναι μάλλον διαφορετικοί ανάμεσα σε εκατομμύρια ίδιους. Δεν πειραματίζονται όμως, μια και αισθάνονται να απειλούνται από την αποτυχία, πολύ περισσότερο όταν το αντικείμενο του πειράματος είναι αυτοί. Παρ' όλα αυτά η πρόκληση παραμένει ανοιχτή, λίγο αποδυναμωμένη απ' τη μοναξιά ίσως, αλλά ακόμα αρκετά δυνατή και πρόθυμη να εμπνεύσει την εικασία...

Αυτή που έτρεξε το κατάλαβε,
Αυτός που έκατσε το υποψιάζεται,
Αυτοί που συναντήθηκαν, συναντήθηκαν αργά,
δεν θα το μάθουν ποτέ.

Τρέχοντας πανικόβλητη μέσα στα στενά, δεν πρόλαβε να συνειδητοποιήσει το λάθος της. Είχε αφήσει τον εαυτό της να παρασυρθεί από την ανεξέλεγκτη ροή της αδρεναλίνης και τώρα βρισκόταν σε αδιέξοδο. Ο ιδρώτας χάραζε ανελήγητα τα σφιγμένα της μάγουλα, ενώ η σπονδυλική της στήλη ταναζόταν νευρικά διοχετεύοντας σπασμούς σε όλο της το κορμί.

Σταμάτησε να πάρει μιαν ανάσα, αν και χρειαζόταν πολύ περισσότερες. Προσπαθώντας να εστιάσει στο σκοτάδι του στενού, μέτρησε βιαστικά δυο τρεις φωτεινές δέσμες που έσκαγαν πάνω στους τοίχους και τρύπωναν παντού αδιάκριτα και ερευνητικά.

"Ακόμα ψάχνουν" σκέφτηκε... Το να γυρίσει πίσω, ήταν κάτι μάλλον ηλίθιο μια και το ένστικτο μπορεί να γίνει ιδιαίτερα εκδικητικό αν το αγνοήσεις. Απ' την άλλη, αυτός ο τοιμεντένιος γκρίζος όγκος που υψωνόταν μπροστά της, περισσότερο αποτρεπτικά λειτουργούσε παρά σαν οτιδήποτε άλλο. Κάτι έπρεπε να κάνει, σε λίγο θα πιάναν τη μυρωδιά της και σε πολύ λιγότερο κι αυτήν. Δε θα ήταν η πρώτη φορά που θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Οι ειδήσεις ήταν κάθε βράδυ γεμάτες από καταδιώξεις δραπέτων, όσο και από επιτόπιες συλλήψεις-δίκες-εκτελέσεις αυτών. **LIVE...** Δεν έχει χρόνο να σκέφτεται πια. Όταν είχε χρόνο να σκεφτεί, αυτή έβλεπε τηλεόραση κι έλεγε ανέκδοτα με κνηνημένους.

Πήρε φόρα και φώναξε με αγωνία καθώς κατάφερε πηδώντας να κρεμαστεί από τον υγρό τοίχο. Πρέπει να περάσει... πρέπει... τα σκυλιά πλησιάζουν... Τι θα κάνει άραγε αν την πιάσουν; τί θα κάνει αν δε την πιάσουν; Θα την ψάξουν οι φίλοι; Ποιος ξέρει, κάποιους απ' αυτούς ίσως τους βρει έξω απ' την αστική περιμετρο που τώρα προσπαθεί να περάσει. Καβαλάει τον τοίχο, σκίζοντας λίγο το πόδι της... πονάει, αλλά τουλάχιστον πέρασε... να! Τώρα τα φώτα δε μπορούν να τη βρουν...

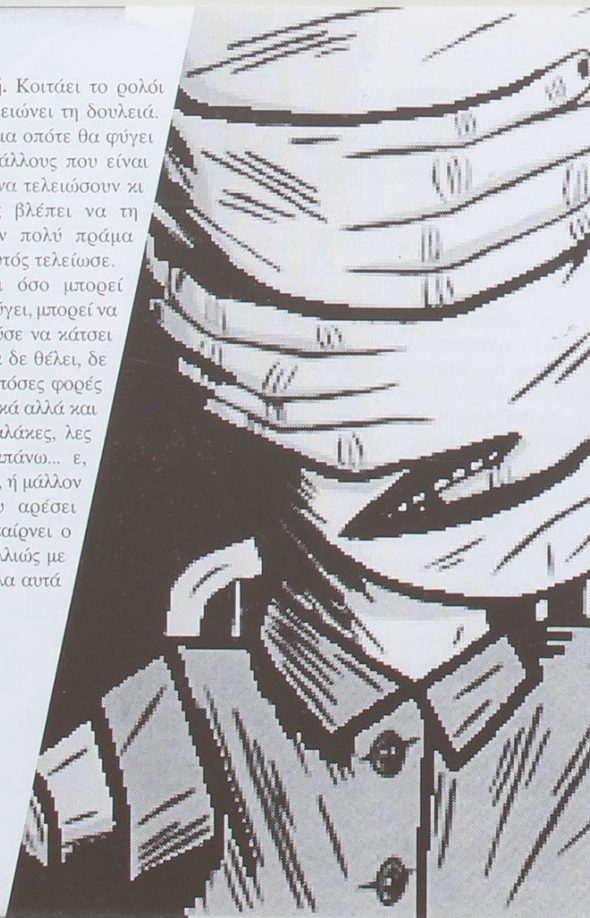
Μένει κάτω ακίνητη κοιτώντας με αγωνία μέσα στο σκοτάδι. Σε ποιά τομέα έπεσε; φοβάται.. η τηλεόραση έλεγε ότι έξω από την περιμετρο ζουν εγκληματίες. Ακούει βήματα κι ανάσες να πλησιάζουν...

Ένα σπίρτο ανάβει... Το πρόσωπο που φωτίζεται είναι χαμογελαστό και οικείο, με σκληρά χαρακτηριστικά και βλέμμα που δηλώνει ικανοποίηση... Καλώς ήρθες... εδώ τρέχουμε.

Παρασκευή ώρα πέντε και μισή. Κοιτάει το ρολόι νευρικά... ωραία όπου νά 'ναι τελειώνει τη δουλειά. Το αφεντικό δεν έχει γυρίσει ακόμα οπότε θα φύγει κανονικά σήμερα. Κοιτάζει τους άλλους που είναι ακόμα συζητημένοι προσπαθώντας να τελειώσουν κι αυτοί γρήγορα. Μπα, δεν τους βλέπει να τη βγάλουν καθαρή σήμερα, έχουν πολύ πράμα ακόμα. Χαμογελάει χαϊρέκακα, αυτός τελειώσει. Διασχίζει το χώρο νευρικά και όσο μπορεί διακριτικά, -δε θέλει να δουν ότι φεύγει, μπορεί να του ζητήσουν βοήθεια-. Θα μπορούσε να κάτσει ακόμα λίγο να τους βοηθήσει, αλλά δε θέλει, δε τους γουστάρει, γι' αυτό. Θυμάται πόσες φορές του βάλαν χέρι μπροστά στα αφεντικά αλλά και κάποιες φορές που ελειπαν. Τι μαλάκες, λες και παίρνουν τίποτα λεφτά παραπάνω... ε, αυτό το πράμα δεν το καταλαβαίνει, ή μάλλον αυτό που καταλαβαίνει δεν του αρέσει καθόλου... Τέλος πάντων δεν τον παίρνει ο χρόνος για τέτοια τώρα... έτσι κι αλλιώς με το που θα βγει έξω όλοι αυτοί κι όλα αυτά

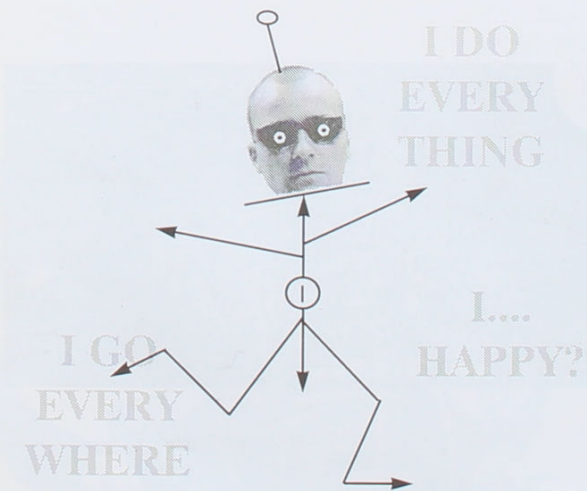
αυτός

που έκατσε

δε θα τον αφορούν... τουλάχιστον έτσι λέει στον εαυτό του κι αυτός συμφωνεί. Ο εαυτός του πάντα συμφωνεί. Συμφωνεί να κάνει υπερωρίες, απλήρωτες ή πληρωμένες, συμφωνεί να αγχώνεται για τη ροή της δουλειάς, συμφωνεί να τρέχει σαν τρελός το πρωί για να καλύψει το χαμένο χρόνο του ξυπνηματος -αργού και βασανιστικού ως είθισται- συμφωνεί να δουλεύει γρήγορα, όχι για να φύγει

αλλά για να παράγει περισσότερο, συμφωνεί να καταλαβαίνει τα προβλήματα του αφεντικού (είκοσι χρόνια στη δουλειά ο άνθρωπος και να μην έχει ένα δεύτερο αυτοκίνητο;) συμφωνεί γενικώς... Κατά βάθος καταλαβαίνει και τους συναδέλφους που του βάζουν χέρι όταν φεύγει νωρίς... Ντάξει μωρέ, πως κάνει έτσι, μίξεριασε παρασκευιάτικα, άσε που καθυστερεί και οι άλλοι τον κοιτάζουν με ύφος: "φεύγεις κουφάλα; αμ δε φεύγεις, θα πω στ'

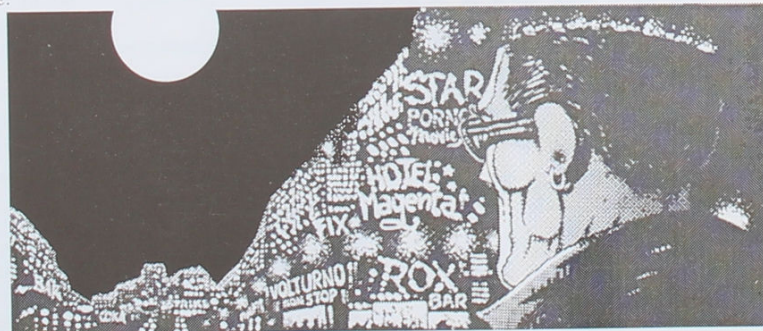
αφεντικό ότι θέλω βοήθεια και θα κάτσει". Έλα να φεύγουμε, αυτά θα τα σκεφτούμε τη Δευτέρα πάλι, λοιπόν φοράει το μπουφάν γρήγορα, κάνει δυο βήματα πίσω απ' αυτούς, αρπάζει τα τσιγάρα, το κράνος τα γάντια και ΩΠΑ!! ήρθε ο μάστορας... Ψυχραιμία θα του ευχηθεί μάλλον καλό Σαββατοκύριακο και θα φύγει... Ωχ αυτό το βλέμα... "Σε παρακαλώ αν θέλεις, κάτσε λίγο να βοηθήσεις τα παιδιά και μετά την κοπανάμε όλοι μαζί"... ΟΧΙ ΡΕ ΠΟΥΣΤΗ! ΤΙ ΜΑΛΑΚΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ! ANTE ΓΑΜΗΣΟΥ ΡΕ τι πάει να πει αν θέλω; γιατί να θέλω δηλαδή; ε; είναι λογικό να θέλω; και γιατί να φύγουμε όλοι μαζί ρε μάγκα ε; μαζί ήρθαμε; άκου 'σε παρακαλώ' τι πάει να πει σε παρακαλώ ε; χάρη μου ζητάς; τι γίνεται εδώ ρε; τότε γίναμε φίλοι; ε, φυσικά δε θα πει τίποτα τέτοιο, ο εαυτός του δε θα συμφωνούσε... Κοιτάνε κι οι άλλοι με ικανοποίηση... "ε, καλά εντάξει θα κάτσω"... θα κάτσει... και δε θα κάτσει λίγο αλλά πολύ, σα να λέμε μέχρι τις δέκα και δε θα ναι η πρώτη φορά που θα κάτσει για υπερωρίες, ούτε η τελευταία... Έτσι κι αλλιώς τα πρώτα εκατό καθήματα είναι δύσκολα... Μετά πεθαίνεις... καθιστός.

Περπατούσε μόνος κι απόψε. Όχι ότι αυτό συνέβαινε πρώτη φορά, απλώς αυτή τη νύχτα την περίμενε κάπως αλλιώς... με άλλο τέλος. Το σπίτι του ήταν ακόμα μακριά όμως αυτό δεν τον ενοχλούσε ιδιαίτερα, έτσι κι αλλιώς ήταν ήδη μούσκεμα. Συνέχισε να περπατά, δεχόμενος πολλές μικρές συνεχόμενες ανατριχίλες, καθώς η υγρασία τρύπαγε τις σόλες των παπουτσιών του κι έφτανε ως το μυαλό, σε κάθε του βήμα. Έφθασε στη διασταύρωση.

Κοίταξε όπως πάντα στο τέλος του βρώμικου δρόμου μέχρι εκεί που χάνονταν τα φώτα. Τίποτα διαφορετικό κι απόψε.

Απλώς αυτή η ησυχία που επιζαρούσε τον ξένιζε λίγο.

Καθώς στεκόταν στη μέση του δρόμου ένιωθε μια περίεργη χαρά. Ήταν η μοναδική στιγμή σε όλο το 24ωρο, που μπορούσε να σταθεί εκεί στη μέση του δρόμου, εν αντιθέσει με το πρωί που τον κύριο λόγο είχαν τα διάφορα οχήματα με τους ιδιοκτήτες τους. Μαλάκες σκέφτηκε... Γύρισε τα μάτια του προς τα πάνω, λίγο αγχωμένος που δεν μπορούσε πια να ελέγχει το δρόμο. Η εικόνα που τον περίμενε εκεί πάνω ήταν σαφώς καλύτερη, τουλάχιστον μέχρι να τον ξενερώσουν οι πολλές - πάρα πολλές - κεραίες, τα φωτιζόμενα διαφημιστικά μπαλόνια και κάποια ιδιωτικά τζετ-κлубς που πετούσαν πάνω απ την πόλη, όλο το βράδυ. Πάντως κάπου εκεί, μέσα σ' αυτό το χάος, μπορούσε να δει κάτι που του φαινόταν σαν αστέρι. Ναι αυτό ήταν όντως μια διαφορετική κατάληξη για τη βραδυνή του έξοδο. Είχε καιρό να κοιτάξει ένα αστέρι, είχε ξεχάσει ότι υπάρχουν, μια και τα φώτα της πόλης ήταν και πιο πολλά και με περισσότερα χρώματα και σχέδια. Γιατί λοιπόν να κοιτάξει κανείς εκεί πάνω...

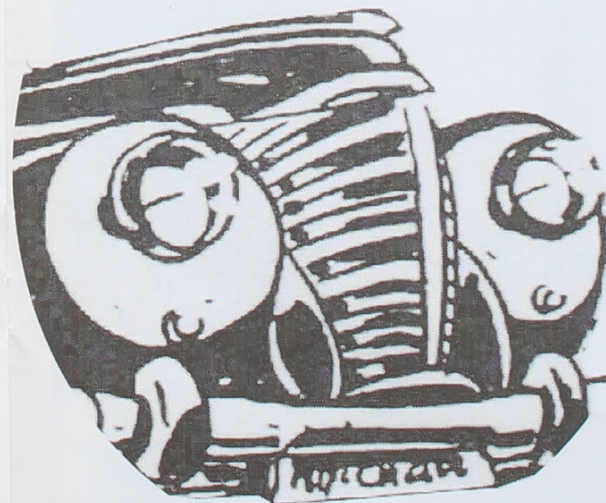

αυτοί που συναντήθηκαν

Οδηγούσε μόνος κι απόψε...

Όχι ότι αυτό συνέβαινε πρώτη φορά, απλώς αυτή τη νύχτα την περίμενε κάπως αλλιώς... Με άλλο τέλος...

Βαριεστημένα και μηχανικά, κοίταξε προς τον ουρανό αφήνοντας τον δρόμο έξω απ το οπτικό του πεδίο. Δεν ανησυχούσε γι αυτό. Το γκάζι του πήγαινε και μόνο του. Κάπου νόμισε πως είδε ένα αστέρι. Ύστερα αυτό κρύφτηκε πίσω από μια ταμιτέλα. Να το πάλι φάνηκε. Τον προκάλούσε αυτό το κρυφτό. Άλλαξε ταχύτητα και πάτησε γκάζι. Το cd έπαιζε το firestarter. Θα το περνούσε το αστεράκι. Αυτή θα ήταν όντως μια διαφορετική κατάληξη για την βραδυνή του έξοδο. Έφτασε στη διασταύρωση... αυτός ο θόρυβος...παράξενο...μπα, κανείς άλλος δε θα μπορούσε να ασχολείται με τ' αστέρια απόψε... κανείς.

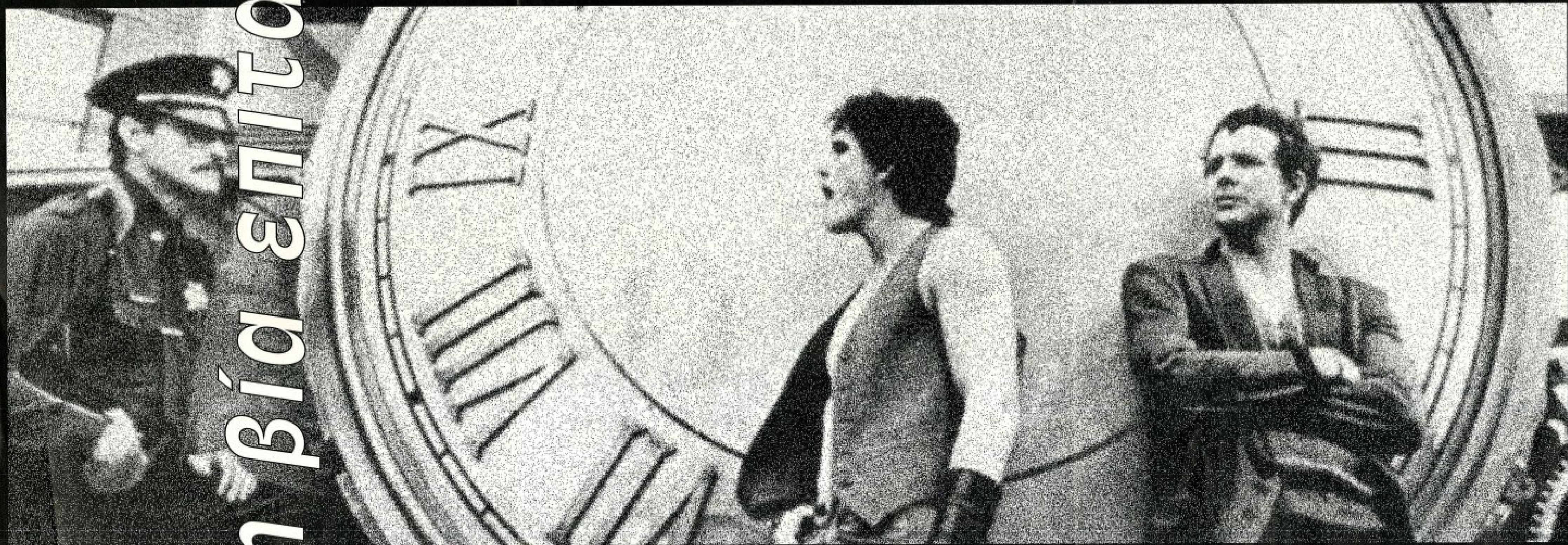

το πέραςμα A31

η βία επιταχύνεται

Ο χρόνος, ο έλεγχος και η διαχείρισή του,
δεν είναι μερικοί "επιπλέον παράγοντες" για την ομαλή
λειτουργία των καινούργιων εκμεταλλευτικών μηχανών.

Είναι οι κατεξοχήν παράγοντες.
Είναι οι κύριες, οι αποφασιστικές,
οι στρατηγικές διαστάσεις της κυριαρχίας.
Ακριβώς γι' αυτό η διάρκεια και η ένταση είναι
οι σημαντικότεροι καθορισμοί των γεγονότων
και των συμπεριφορών στις μητροπολιτικές συνθήκες.
Όποια σχέση κι αν αφορούν.

γλυτώνει από διάφορα προβλήματα. Δεν ενοχλεί να το έχεις στο διαμέρισμά σου. Δεν κάνει ζημιές. Δε λερώνει. Και μπορείς να το έχεις συνέχεια μαζί σου.

Ωστόσο το "κέντρο" αυτής της νέας μανίας δεν είναι το ηλεκτρονικό ζωάκι, αλλά η ηλεκτρονική φροντίδα. Η κάλυψη, με ηλεκτρονικά μέσα, μιας ανθρώπινης συναισθηματικής ανάγκης. Προφανώς τα ευρωπαϊκό είναι ο πιο εύκολος πελάτης αυτής της εκπαίδευσης. Αλλά και τα στελέχη δεν φαίνεται να υστερούν. Θέλω "κάποιον" να τον προσέχω. Αλλά να είναι καθαρός, να μη κάνει ζημιές. Να θέλει μόνο ένα πάτημα πλήκτρου τότε τότε.

Αστεία αστεία δεν είναι εδώ απλά ένας καινούργιος πολιτισμός, αλλά ένα καινούργιο είδος ανθρώπου. Οι γριές που γυρνάνε τους δρόμους ταίζοντας τα αδέσποτα γιατί και παραμιλώντας, είναι τελικά μνημεία προϊστορικού ψυχισμού μπροστά στις αποστειρωμένες διαστροφές των στελεχών που κουβαλάνε στη τσέπη το ηλεκτρονικό ξυπητήρι συναισθημάτων. Πολύ πιθανό στις μητροπόλεις του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού να μην υπάρχουν αδέσποτα - επειδή δεν έχουν και τίποτα να φάνε. Αλλά αυξάνεται ένα άλλο σκουπίδαριό, συναισθηματικής κενότητας και ελέγχου. Γιατί η

ηλεκτρονική φιλοζωία του τομαγκόνι είναι απλά μια κραυγαλέα υπενθύμιση του ηλεκτρονικού φιλανθρωπισμού.

Τόσο κραυγαλέα που δεν χρειάζεται καν να είναι virtual. Είναι μετα - virtual: δεν υπάρχει λόγος ούτε καν για μια "πειστική αναπαράσταση του αντικειμένου" (ζώου εδώ). Φτάνει η αναπαράσταση κατευθείαν του υποκειμένου (των υποτιθέμενων συναισθημάτων του).

Ένας έφηβος από τις πλατφόρμες απλά και ωμά. "Εντυχώς" είτε "που έχω αυτό το ζωάκι, γιατί διαφορετικά η μόνη μου παρέα θα ήταν το λαμπάκι του hi fi". Είναι αλήθεια πως το φωτάκι του στερεοφωνικού δεν σου ζητάει να το ταΐσεις....

Σίγουρα η ψυχρότητα των ημιαγωγών και των υγρών κρυστάλλων δεν θα φέρει παντού στον πλανήτη την καινούργια εποχή των παγετώνων. Αυτή είναι η "τύχη" του "πολιτισμένου κόσμου", μόνο. Αλλά δεν είναι άστοχο να θυμόμαστε πως αυτός ακριβώς ο κόσμος στάθηκε ικανός για τις μεγαλύτερες καταστροφές.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ
Ο ΜΠΡΕΛΟΚΟΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ ΣΟΥ;

ΨΟΦΗΣΕ.
Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΑ ΠΑΡΜΠΡΙΖ
ΔΕΝ ΜΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΣΥΝΤΗΡΩ ΤΟΣΟ ΜΕΓΑΛΟ ΖΩΟ

Σε βάρος όχι μόνο του εαυτού του αλλά (συνήθως) των "υπανάπτυκτων."

Αυτοί οι μεταλλαγμένοι του 21ου αιώνα δεν έχουν μόνο την ανάγκη της ηλεκτρονικής φροντίδας. Έχουν επίσης και φόβους, - τους οποίους δεν θα διατάσουν να αντιμετωπίσουν με την ίδια ακριβώς μονομανή αναισθησία που αποκοιτούν "φροντίζοντας τα ζώα" τους: πατώντας ένα πλήκτρο, στην άκρη του οποίου ένας πύραυλος εδάφους - εδά-

φους ή κάποιο άλλο όπλο θα βρίσκεται.

Πίσω από την γελιότητα του "παχιδιού" αναγγέλεται η θηλεώδης προετοιμασία ενός καινούργιου τύπου βαρβαρότητας. Δρόμος επιστροφής σε κάποια (ανύπαρκτη, έτσι κι' αλλιώς) αθωότητα δεν υπάρχει.

Εδώ, όπως και παντού, πρέπει να ανοίξουμε δρόμους ανατροπής.

Και βέβαια οι ελληναίρες είναι ανοιχτοχέρηδες, τα φράγκα τα έχουν γραμμένα εκεί που δεν πιάνει μελάνι, έτσι είναι, άμα κουβαλάς στην πλάτη σου τρεις χιλιάδες χρόνια πολιτισμού, τα φράγκα τα έχεις για την πλάκα σου, τότε ήταν ο εκπολιτιστής μεγαλέξαντρος που άναβε που και που τα φώτα του πολιτισμού, μόνο που όταν κοβόταν το ρεύμα και δεν μπορούσε να τ' ανάψει γίνονταν διάφορα μέσα στο πυκνό σκοτάδι, τίποτα μαχαιριές κάνας βιασμός στα όρθια, τίποτα στο διάολο είναι ο πολιτισμός άμα δεν κουβαλάει και λίγο extreme feeling απάνω του, κάπως έτσι ήταν οι εκπολιτιστές στο παρελθόν και σήμερα δεν πρέπει να έχουν αλλάξει και πολύ, τα ίδια ευγενή διαχρονικά ιδεώδη φωτίζουν το δρόμο της ανάπτυξης και της προόδου, ποιός νοιάζεται για τα λεφτά όταν έχει οδηγό του τη Μεγάλη Ιδέα, τον απόλυτο σκοπό, αυτά είναι για κανένα πειναλέο τριτοκοσμικό που τα μαζεύει για να γυρίσει πίσω, εμείς δεν τα έχουμε ανάγκη, εμείς κάνουμε εκπολιτιστικές εκδρομές στα βάλκάνια, έτσι για να θυμόμαστε τα αγαπημένα σπορ του συχωρεμένου μεγαλέξαντρου, αυτοί είναι που περνάνε βουνά και λαγκάδια για μια χού-

έχουν κι αυτοί οι ξένοι μια θέση στον ήλιο, όχι όμως να πάρουν τα φράγκα και να φύγουν έτσι χωρίς να πάρουν καν γραμμή τί συμβαίνει, θα ήταν μεγάλη αγένεια εκ μέρους του ελληνικού έθνους να φερθεί έτσι άξεστα σα να ενδιαφέρεται μόνο για τη φτηνή εργατική δύναμη των μεταναστών, οι τιμημένοι δολοφόνοι μακρυνοί συγγενείς του παρελθόντος δε θα μας το συγχωρούσαν ποτέ, μια μαύρη κατάμαυρη σελίδα στην ιστορία του ελληνικού πολιτισμού, τόσες χιλιάδες απολίτιστοι να πάνε έτσι στράφι, δεν πρέπει να χάσουμε ούτε έναν, ελάτε λοιπόν όλοι, ελάτε κι εσείς δεοποινίς, να καλά διαβάσατε αλλοδαπή ζητάμε, καλά καταλάβατε, εδώ είναι σχολείο, εδώ τα παιδιά των ελληναίων διδάσκονται τον πολιτισμό τους, εμείς είμαστε οι δάσκαλοι, οι λειτουργοί, της γνώσης, οι άνθρωποι του πνεύματος, των τεχνών και των γραμμάτων, θά 'πρεπε να είστε χαρούμενη που σας προσφέρεται εργασία σε ένα τέτοιο περιβάλλον, εδώ η ύλη υποτάσσεται στο μεγαλείο της γνώσης, εμάς δε μας απασχολούν τέτοια ζητήματα, ναι, καλά διαβάσατε, εικοσιπέντε

ΚΟΠΕΛΑ αλλοδαπή, από παιδικό σχολείο, για απογευματινή απασχόληση, 3 ώρες, πενήνήμερη, αμοιβή 25.000 δρχ. μηνιαίως ☎5746000, 17.00 - 19.00

ΚΟΠΕΛΑ αλλοδαπή ζητείται από γραφείο, για απογευματινή τριώρη απασχόληση ☎5238550, 16.00-

απογευματινή εργασία σε ψηφιακό, όχι αλλοδαπή

εφημερίδες, το πιο φρικιαστικό έγκλημα μεταπολιτευτικά, η κοινή γνώμη ήταν σίγουρα συγκλονισμένη, τα σχολεία είχαν μείνει κλειστά την ημέρα της κηδείας του άτυχου διευθυντή σε ένδειξη πένθους, ούσσωμο το δημοτικό συμβούλιο του δήμου Περιστερίου παραβρέθηκε στην κηδεία, το υπουργείο παιδείας ανέλαβε τη συντήρηση της οικογένειας εφ' όρου ζωής, όλη η κοινωνία πενθούσε και μόνο μια ευχάριστη νότα πλανιόταν στη νεκρική ατμόσφαιρα, δεν ήταν τραγούδι, έμοιαζε με εξομολόγηση ετοιμοθάνατου, ένα γυναικείο πρόσωπο σ' ένα υπόγειο κάπου στην Αγία Τριάδα, εκεί στη βιομηχανική ζώνη δίπλα στον Κηφισό έλαμψε από χαρά μόλις η γλυκιά μελωδία άγγιξε τα καλοσηματισμένα σάββακα αυτιά που το στόλιζαν, "θα σας δίνω αυξημένη δεσοποινίς, θα σας δίνω τετρακόσιες εικοσι την ώρα, πού να καταλάβω ότι δε σας φτάνουν, σας παρακαλώ μη, όχι δεν αξίζω ένα τέτοιο τέλος", και βέβαια ίσως να μην του άξιζε ένα τέτοιο τέλος, αλλά δεν ήταν απλά το τέλος ενός άτυχου διευθυντή, ήταν κάτι πολύ περισσότερο, ήταν το τίμημα του πολιτισμού...

το τίμημα του πολιτισμού

φια πεντοχίλιαρα, τί ξέρουν αυτοί από πολιτισμό, όχι ότι τα τσιγκουνευόμαστε αλλά πρέπει να τους δείξουμε ότι τα λεφτά δεν είναι το παν σε αυτή την κωλοζωή, πρέπει να μάθουν να ανακαλύπτουν τις μικρές και μεγάλες χαρές της καθημερινής ζωής, δε θα τους αφήσουμε να περνάνε βουνά και λαγκάδια για να μπορούν να

χιλιάδες το μήνα, έξη χιλιάδες διακόσιες πενήντα την εβδομάδα, τετρακόσιες δεκαέξη κόμμα έξη την ώρα, το ξέρω μπορεί να σας φαίνονται λίγα, μα δεν είναι απλά ένα μεροκάματο, είναι κάτι πολύ περισσότερο, είναι το τίμημα του πολιτισμού δεσοποινίς ήταν η μεγαλύτερη κυκλοφορία των τελευταίων χρόνων, ποτέ τα τελευταία χρόνια δεν είχαν ξαναπουλήσει τόσα φύλλα οι

We gotta get out of this place...

Δευτέρα πρωί... Χειμώνας...

Καφεδάκι εκκίνησης και το μυαλό προσπαθεί να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα...όπως: πάλι δεν έχω τοιγάρα; Η Ώρα είναι δύσκολη για να σκέφτεται κανείς γυναικές, φίλους, σχέδια...αυτά ταϊριάζουν περισσότερο σε Παρασκευές. (Δικαιολογίες τώρα...) Άσε που η Παρασκευή είναι από μόνη της μια μεγάλη απάτη. Και τι έγινε δηλαδή που είναι η πιο κοντινή μέρα στο Σαββατοκύριακο; Εγώ θα έλεγα ότι είναι επίσης η πιο κοντινή μέρα στη Δευτέρα... μια μέρα που έχει μια απαράδεκτα ειλικρινή στάση.

Το είχα πει αυτό σε κάποιον στη δουλειά σαν απάντηση στο highlick που μου σέρβιρε μια Παρασκευή βράδυ, λίγο πριν σχολάσουμε. Μετά απ' αυτό έκοψε τα πολλά πολλά μαζί μου. Γελάω ακόμα όταν σκέφτομαι την πλθία φάτσα του καθώς έφευγε... "Τί μου είπε τώρα ο πούστης;" Ούτε Δευτέρες λοιπόν ούτε Παρασκευές επιτρέπουν ειλικρινά όμορφες σκέψεις... Μεσοβδόμαδα ή-σως; Όχι κύριε, όχι.

Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη...

μέρες που ισοδυναμούν με τη διάθεση: "άντε γαμώ την παναγία μου κωλοταρίφα κουνήσου" ή "Κουνήσου κυρά μου με το πούντο(νάτο!) σου, που 'ναι ο μαλάκας που στο πήρε να το ξεπαρκάρει" ... Όπως επίσης και: "Πάλι αλλαγές γαμώ το θεό μου; Πάλι θα ξανατρέχει ο άλλος πίσω; Γαμώ τους Κωστόπουλους όλου του κόσμου! (ε, δεν είναι και πολλοί) να σας πέσει ρε μαλάκες! να σας βρούνε ξεραμένους με τις κόκες στα ρουθούνια και το πουλί στο χέρι μπροστά στο HomeTheatre!". Μα, πάω καλά; Τί σκέφτομαι Δευτεριάτικα; Είναι η Δευτέρα για εριστικές σκέψεις σεξιστικά κατάλοιπα (καλά ε;) και βωμολοχίες; Είναι να αρχίζει κανείς έτσι τη βδομάδα; (έλα μου ντε;)

Και ποιός σου είπε ρε φίλε

ότι αρχίζεις κάτι; έ; δεν αρχίζεις τίποτα! Απλά συνεχίζεις με το φόρτο της προηγούμενης βδομάδας, της προηγούμενης δευτέρας (ναι το δέλτα μικρό, τέτοια που είναι) του προηγούμενου μήνα... κι αυτό γιατί όλα αυτά άρχισαν και συνεχίζουν πριν από σένα (καλά τώρα φταις και συ, φταις) με ή χωρίς εσένα και πιθανά θα τελειώσουν και χωρίς εσένα... Οπότε είναι μάλλον καλύτερο να τελειώνεις εσύ μ' αυτά (όπου αυτά βλέπε: τα ακατανόμαστα) και μ' αυτούς (όπου αυτοί: αυτοί δεν είναι ακατανόμαστοι, ότι πούμε πάντως...περίπου) όσο προλαβαίνεις ακόμα...κι άστους να μιλάνε, να κερδίζουν, να αγοράζουν, αυτοκίνητα, κτήρια, δρόμους, ανθρώπους (όχι δεν είναι τυχαία η σειρά) Ολυμπιάδες και να γελάνε...γελάστε κουφάλες, γελάστε... Έτσι θα γελάμε και μεεις όταν σας θάβουνε...όχι ότι μας νοιάζει και πολύ, αλλά ένα αυθόρμητο χαμόγελο θα το σκάσουμε...

...and this will not be the last thing we ever do...

Αυτά που εμφανίζονται απο την προπαγάνδα των κρατών του "αναπτυγμένου" (δυτικού) κόσμου σαν οι αιτίες της οφειλόμενης απέχθειας προς το Ισλάμ και τους ισλαμιστές δεν είναι οι θρησκευτικές διαφορές μεταξύ παπαδαριού και μουφτιήδων. Είναι κυρίως ζητήματα "πολιτιστικά": η θέση των γυναικών και η συγκρότηση του "δικαίου" απο τους ισλαμιστές είναι που προβάλλονται σαν η πρώτη γραμμή της "υπανάπτυξης" τους, ή ακόμα και της βαρβαρότητάς τους.

Δεν είναι εδώ η ώρα να ασχοληθούμε με τις πολιτιστικές διαφορές και το πώς συγκροτείται η επιθυμία και η ανάγκη σε κάθε πολιτισμό. Αρκεί μόνο να θυμηθεί ο καθένας, προκειμένου να αποκτήσει μερικές βασικές αμφιβολίες, τα κλισιέ με τα οποία ο "αναπτυγμένος" δυτικός κόσμος δυσφημούσε πάντα τους πολιτισμούς που σκόπευε να κατακτήσει. Απο τους γηγενείς της αμερικανικής ηπείρου, μέχρι τους αφρικάνους ή τους ασιατές.

Το θέμα είναι άλλο: πού σκοπτάφει ο δυτικός καπιταλισμός, σε μια στιγμή "άλματος" κερδοφορίας, πάνω στο Ισλάμ και τους ισλαμιστές. Ποιοί είναι οι "υλικοί" λόγοι της εντελώς πρόσφατης "αντιπάθειας" του προς μια τόσο μεγάλη (εν δυνάμει) αγορά; Είναι ο μουσουλμανικός κόσμος μια "εν δυνάμει" καπιταλιστική αγορά; Και σε τελευταία ανάλυση ποιός

είναι ο πραγματικός ρόλος των θρησκευτικών ιδεολογιών στις οικονομικές σχέσεις, τόσο στον χριστιανικό κόσμο όσο και στον ισλαμικό (ή τους κινεζούς, τους ινδούς, τους γαπωνέζους);

Είναι ένα τεράστιο θέμα, που πάντως αποκαλύπτει πολλά για τον χαρακτήρα θεσμών και σχέσεων που έχουν φτάσει να θεωρούνται αυτονόητα: όπως το δυτικό κράτος, και ο καπιταλισμός στην εξέλιξη του. Ένα παράδειγμα κατ' αρχήν.

Το 1990 ο Χασίμ Μπαϊράμ, δάσκαλος και σύμβουλος επιχειρήσεων, ονειρευόταν να δημιουργήσει στο Ικόνιο της Τουρκίας, προπύργιο της μουσουλμανικής ορθοδοξίας και εκλογική περιφέρεια του Ερμπακάν, μια επιχείρηση που να λειτουργεί

γεί σύμφωνα με τις επιταγές του κορανίου: χωρίς τοκογλυφία, με άτοκα δάνεια απο την τράπεζα, και με ωράριο που να μην προσκρούει στις αρκετά συχνές στιγμές της μουσουλμανικής προσευχής. Οι άλλοι επιχειρηματίες της περιοχής, ορθόδοξοι καπιταλιστές δυτικού τύπου, προεξοφλούσαν

πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Έκαναν λάθος. Σήμερα, επτά χρόνια μετά, ο Μπαϊράμ είναι ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της Holding Kombassan, εταιρείας με πωλήσεις το 1996 πάνω απο 600 εκατ. δολάρια, και με "ίδια κεφάλαια" σχεδόν 300 εκατ. δολάρια. Η εταιρεία μέσω των θυγατρικών της καλύπτει μια γκάμα παραγωγής απο τα υφαντουργικά προϊόντα μέχρι τον γεωργικό εξοπλισμό, το λιανημπόριο και τις αερομεταφορές. Οι μέτοχοι της φτάνουν τους 30.000, οι μετοχές διατίθεν-

ΔΥΣΗ VS ΙΣΛΑΜ

ναι κατευθείαν στους ενδιαφερόμενους χωρίς τη μεσολάβηση του χρηματιστηρίου, ενώ βασικός οικονομικός παράγοντας υποστήριξης της εταιρείας είναι οι Τούρκοι μετανάστες στη Γερμανία.

Αυτή η οικονομική αυτοκρατορία είναι απο τις πιο γρήγορα αναπτυσσόμενες στη Τουρκία. Και περιλαμβάνεται στις 100 επιχειρήσεις τις οποίες στις αρχές του καλοκαιριού κατηγορήσε ο τουρκικός στρατός πως είναι σηκοφωλιές του ισλαμισμού, ξεκινώντας έναν πολιτικό - οικονομικό αγώνα να τις μπλοκάρει.

Ο ίδιος ο Μπαϊράμ δεν φαίνεται να πτοεΐται. "Έχω

διαβάσει όλα τα βιβλία περι οικονομίας και αυτό που διδάσκουν είναι πώς να παίρνε κανείς τα χρήματα των άλλων. Όμως οι πράξεις μας θα κριθούν την Ημέρα της Κρίσης, κι εγώ δεν μπορώ να παρακοτώω τους λόγους του Θεού" λέει.

Τα λόγια του θα μπορούσαν να θεωρηθούν ένα τυπικό δείγμα θρησκοληψίας αν δεν αφορούσαν ένα μοντέλο καπιταλισμού ριζικά διαφορετικό απο το δυτικό. Γιατί μπορεί να καταλάβει ο καθένας πως μια οργάνωση παραγωγής που περιλαμβάνει διαρκή δια-

Τέλος αυτό που βρίσκεται στον περήνα του "ορθόδοξου" ισλαμισμού προκαλώντας ναυτία σε οποιοδήποτε δυτικό καπιταλιστή: το ζήτημα του τόκου. Ακόμα κιαν αυτό ήταν το μόνο σημείο διαφοράς ανάμεσα στους Μπαϊκάλ και στους δυτικούς ανάλογους του, θα ήταν αρκετό για πόλεμο.

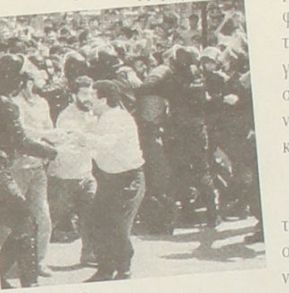
Ο ισλαμισμός, τουλάχιστον στις πιο σκληροπυρηνικές τάσεις του, απαγορεύει δια ροπαέντας ριζική "αηθικήτητα" το να εκμεταλλεύεται κανείς την ανάγκη του άλλου. Ιστορικά αυτό δεν σημαίνει πως στα μουσουλμανικά κράτη δεν υπήρχαν τράπεζες - αλλά σε μεγάλες περιόδους που η θρησκευτική ιδεολογία ήταν "στα πάνω της" τέτοιοι ειδους δουλειές αφιόνονταν στα χέρια εβραίων ή χριστιανών χρηματιστών.

Θα μπορούσε να υποθέσει κανείς πως μ' έναν παρόμοιο τρόπο θα βρίσκοταν και τώρα ένας συμβιβασμός ανάμεσα στην ισλαμική θρησκευτική ιδεολογία και στις δυτικές προελευσης οικονομικούς μηχανισμούς. Μόνο που η αναβίωση των πιο ορπιταλιστικών ανταλλαγών είναι τέλειοις ειδους. Πώς θα μπορούσε να συμβιβαστεί αυτό το μοντέλο όχι με την "ημέρα της κρίσης" που φοβάται ο Μπαϊκάλ αλλά με την αγνόηση του χρηματιστηριακού κεφαλαίου;

Γι το κομβικό ζήτημα (το οποίο

αξιοποιεί η ισλαμική ορθοδοξία) είναι, μέσα στην απέραντη φτώχεια στην οποία έχουν καταδικαστεί απο τους νότιους και πλανητικούς αφέντες, η κοινωνική αλληλεγγύη. Και κοινωνική αλληλεγγύη δεν μπορεί να σημαίνει γι' αυτούς να δανειζονται με τόκο απο ξένους τραπεζίτες που δεν λερώνουν την θρησκευτική τους ιδεολογία. Αλλά να δανειζονται χωρίς τόκο απο τον μπακάλη της γειτονιάς τους.

Η επιτυχία του ισλαμικού καπιταλιστικού μοντέλου της Holding Kombassan του Μπαϊκάλ και όλων των παρόμοιων επιχειρήσεων οφειλεται σίγουρα στην σχετικά (σε σύγκριση με το δυτικό μοντέλο) αργή εκμετάλλευση, και στον τυπικό σεβασμό απέναντι σε τέτοιου ειδους ζητήματα κοινωνικής αλληλεγγύης. Αλλά κάτι τέτοιο βάζει δυναμική στα θεμέλια της δυτικής αντίληψης για

την κερδοφορία, ειδικά στην παράκρουση του τέλους του αιώνα. Είναι αυτονόητο πως στο βαθμό που αυτό το μοντέλο θα κατάφερνε να κυριαρχήσει στις μου-

σουλμανικές κοινωνίες (και έχει πολλά και κρίσιμα απο γι' αυτό) δεν θα έφτιαχνε αντιεραρχικές και αντικεμεταλλευτικές περιοχές στο κόσμο. Θα έφτιαχνε όμως ένα ριζικά διαφορετικό μοντέλο εκμετάλλευσης, απέναντι στο οποίο ο δυτικός καπιταλισμός και τα αφεντικά του θα εβρισκαν ένα σκληρό όριο κερδοφορίας.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που στην τουρκία για παράδειγμα, ο ίδιος ο στρατός (κινητήρας του δυτικού καπιταλισμού και της "κοσμικής" κουλτούρας για το κέρδος και τις κοινωνικές σχέσεις) στρέφεται κατευθείαν εναντίον όχι μόνο εναντίον θρησκευτικών ταγμάτων αλλά εναντίον και...επιχειρήσεων! Και φυσικά δεν είναι καθόλου τυχαίο που η ανάσχεση του ισλαμισμού, με οποιοδήποτε τρόπο, εμφανίζεται σαν το νούμερο ένα καθήκον για τα δυτικά αφεντικά. Μετά την κατάρρευση του "σοσιαλιστικού μπλοκ", που ως γνωστόν δεν ήταν "αντικαπιταλιστικό" αλλά ένα διαφορετικό μοντέλο κεφαλαϊκής και κρατικής κυριαρχίας.

Η ηττας ιδεολογίες δεν είναι τίποτα άλλο απο τον τρόπο με τον οποίο προσπαθούν τα δυτικά αφεντικά να επιστρατεύσουν τους πληθυσμούς που ελέγχουν, σ' αυτόν τον ανταγωνισμό.

Και όπως πάντα οι ανόητοι μ' και οι εύπιστοι περισσεύουν.

Μεσογάζηση
% @ τ @ς αντίθεση
@ @ τ @ ν ο υ π έ ε ς

Σαπίζοντας στην Ελλάδα
Καταστάσεις σφιζιματος
Πληροφόρηση και πληροφοριοποίηση
Προκήρυξη η ελευθεροτυπία
Αυτονομία και αυτονομίες

στα βιβλιοπωλεία
Solaris, Παράπεντε, Ελευθερος Τύπος

μη λουφάρεις μόνος σου

βρες κάποιον να σου κάνει παρέα

Η λούφα, η πιο αυθόρμητη και ουσιαστική απάντηση στη φρίκη του οκτώωρου, μπορεί να μην έχει τη θέση που της αναλογεί στην ιστορία των εργατικών αγώνων, παραμένει όμως ένα διαχρονικό αποτελεσματικό όπλο στα χέρια κάθε εργατή, ικανό να μπλοκάρει τα γρανάζια της παραγωγής...

Όσο για την παρέα, δε χρειάζεται απαραίτητα. Σίγουρα όμως, όχι απλά επιτυγχάνει καλύτερα αποτελέσματα αλλά κάνει το सम्ποτάζ υπόθεση συλλογική. Είναι κάτι περισσότερο απο την ανακλαστική οργή στον καταναγκασμό της μισθωτής σκλαβιάς, είναι η συλλογική απάντηση για το χρόνο που μας κλέβουν τ' αφεντικά, η κοινή επιθυμία να δούμε τα μούτρα τους ζυνιμένα...

ιστορίες των λέξεων και των σχέσεων

Σ ΑΓΧΟΣ

Δεν έχει περάσει πολύς καιρός απο τότε που 'η πίση ή το σφιζιμο" και το "από κοντά" εκφράστηκαν αυτονόητα σε μια λέξη, σε ένα ρήμα. Μερικές χιλιάδες χρόνια μόνο.

Οπου άγχω σήμαινε αυτό ακριβώς: πιέζω, σφιγγω, απο κοντά. Συνήθως στο λαιμό, αλλά όχι μόνο. Οποσδήποτε όμως απο κοντά. Απο μακριά; Μπα! Δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση τότε. Άς μη γίνει όμως καμιά παρεξήγηση. Το ρήμα ήταν μόνο ενεργητικό. Κανείς δεν μεζόταν, σα να λέμε, απο μόνος. Σαν το βαρνώ. Άλλο να σε βαρνώ, κι άλλο να βαριέσαι. Όλα ενεργητικά λοιπόν, κι απο κοντά. Υπήρχε για παράδειγμα (και υπάρχει) η αγχιστεία. Οι κοντινοί συγγενείς, το σόι. Αυτοί που κανείς δεν τους διαλέγει γύρω του, αλλά πρέπει να τους υποστεί. Σχέσεις πίσης, σχέσης σπιριμώματος δίχως άλλο, ανέκαθεν! Πόσοι έπασαν απ' το λαιμό πόσους, και σε ποιά οικογενειακά δράματα, την εποχή που φτιάχνονταν οι λέξεις, ώστε να ονομαστούν οι συγγενικές σχέσεις με μια λέξη διλωπική πνιγμού; Κανένας μας δεν έμαθε ποτέ. Ήταν όμως ειλικρινείς οι κατασκευαστές της λέξης. Υπήρχε επίσης και η αγχόνη. Κατ' αρχήν έτσι ονομαζόταν η ίδια η πράξη του πνιγμού, του στραγγαλισμού. Ύστερα αγχόνη ονομάστηκε το σκόνι. Ήταν πό πρακτικό έτσι. Πιο αυτόματο. Σίγουρα γι' αυτό η αγχόνη επέζησε για τόσους αιώνες: "από κοντά" μεν, αλλά δεν λερώνει τα χέρια. Υπήρχε επίσης και ο αγχιαλός. Ο γαλιός. Αυτός που αν είναι ίσος τότε στραβά αρμενίζουμε. Κυριολεκτικά σήμαινε "κοντά στη θάλασσα" ή, για τα νποιά "με γύρω γύρω θάλασσα". Πλην όμως αυτό το "κοντά (στη θάλασσα ή στη στεριά ανάλογα απο πού το βλέπεις) λίγο νερό" ήταν αρκετό για να πνιξει όποιον δεν ήξερε να κολυμπήσει. Ή είχε την ατυχία να προσαράξει άσχημα. Νάτος πάλι ο πνιγμός. Χιούμορ οι λεξιπλάστες, ε;

Υπήρχαν τέλος (μα δεν υπάρχουν πιά) τα αγκέμαχα όπλα. Ο εξοπλισμός για μάχη σώμα με σώμα: οπαθιά, μαχαίρια, ρόπαλα, καρέκλες, τραπέζια, κατασρόλες, μπουκάλια... Παρασυρθήκαμε: αυτά τα δύο τελευταία ξεκάστε τα. Πάντως δεν υπάρχει λόγος να ξεκάστε την πίση, το σφιζιμο που έχει μια τέ-

τοια αναμέτρηση. Κάποτε οι πόλεμοι γίνονταν μόνο έτσι. Κιαν δεν ήθελες να πεθάνεις...

Μερικοί υποστηρίζουν πως μια μεγάλη συναισθηματική και ψυχολογική αλλαγή έγινε στο θεωρούμενο σαν "πολιτισμένο" τμήμα του ανθρώπινου είδους από τότε που η απειλή του βίαιου θανάτου έπαψε να είναι κοντινή. Απτή. Από τότε που οι μάχες έπαψαν να είναι σώμα με σώμα. Από τότε που τα όπλα σταμάτησαν να είναι αγκέμαχα. Από τότε που ανακαλύφθηκε η πριπίδα. Αυτή η παρατήρηση μπορεί να είναι πολύ εύστοχη. Όταν ο κίνδυνος είναι μια θλιεία, δέκα δάκτυλα ή μια μαχαίρια, μπορεί κανείς να έχει βάση ελπίδα πως θα τον αντιληφθεί έγκαιρα. Οι αισθήσεις προειδοποιούν. Όταν όμως ο κίνδυνος είναι ικανός να διατρέξει απόσταση δεκάδων, εκατοντάδων μέτρων, ουσιαστικά αόρατος; Όταν αυτό το μικρό κομμάτι μετάλλου μπορεί να έρθει απο οπουδήποτε; Όταν οι αισθήσεις είναι αδύνατο να προστατέψουν; Τότε θα πρέπει κανείς να φυλάγεται διαρκώς, αόριστα, προκαταβολικά, τότε δεν υπάρχει στιγμή κινδύνου αλλά αμυντική καθολικότητα. Θα πρέπει να ήταν τότε λοιπόν, κάτω απο αυτών την εντελώς καινούργια αίσθηση, απο γενιά σε γενιά, που η πράξη της πίσης, του σφιζιματος, απέκτησε το παθητικό της ρήμα. Παρόμοιο του "φοβάμαι" αλλά με μια ιδιαίτερη έμφραση στα σωματικά συμπτώματα. Στο σφιζιμο, που τώρα δεν είναι "από κοντά" στο λαιμό, αλλά αόριστα απο γύρω. Και ακουμπάει στο διάφραγμα. Ήρθε το αγχώνομαι, έφυγε το άγχω. Το ενεργητικό ρήμα αποχώρησε αξιοπρεπώς απο τις σκηνές των ανθρώπινων σχέσεων, ελλείψει (φανερών) δραστην της πίσης, ελλείψει ομολογιών για τέτοιους δράστες. Το παθητικό ρήμα εισέβαλε ορμητικά και βολεύτηκε, σα καιρικό φαινόμενο, χάρις στο περίσσειμα πίσεων, σφιζιμάτων, πνιγμών, που μοιάζουν να αιωρούνται στον αέρα: έρχονται απο κανείς- δεν - ξέρει - που. Ύποψοι εφευρέθηκε μια εντελώς καινούργια λέξη. Τα αγχολυτικά. Αυτά που υποτίθεται πως λύνουν, πως λασκάρουν την αόρατη θλιεία. Μόνο που καθώς δεν την εντοπίζουν, αυτό που "λύνουν" είναι τα ίδια τα κύτταρα.

Η μαύρη Rover ανέβαινε αργά τη Μεσογειών. Όπως κάθε μέρα, μετά τη σχολή Χωροφυλακής, που πια στέγαζε και το υπουργείο Δικαιοσύνης, και πριν την Κατεχάκη, άρχιζε η κίνηση. Και τι βροχή ήταν αυτή καλοκαιριάτικα.

Είχε φύγει πριν από μιάμιση ώρα από την Καλλιθέα και ήταν ακόμη στην Κατεχάκη. Σημειωτών.

STRAINED

Είχε βγάλει το γκρι σακάκι του και μην έχοντας τί να κάνει περιεργαζόταν το εσωτερικό της Rover. Θυμήθηκε τη διαφήμιση με την μπάντα και χαμογέλασε. Καλή επιλογή έκανε. Του πήγαινε αυτό το αμάξι. Η Alfa Romeo που προτιμούσαν οι πιο νεαροί εισαγγελλείς δεν του ταιριάζει. Τον παραπέμπει στον καιροσκοπισμό και την απληστία τους. Στην τσογλανιά τους, που λέει κι ο λαός. Κίτρινες γραβάτες, αρμαπιά κοστούμια, χοντροκομμένες αθωτικές αποφάσεις. Γρήγορα αμάξια, γρήγορη άνοδος. Και γρήγορη πτώση. Όχι. Τα πράγματα, ακόμη κι αυτά τα πράγματα, πρέπει να γίνονται με στυλ. Με αυστηρότητα και τάξη. Μακριά από φώτα, φλας, παράθυρα και φωτογραφίες. Με τη βουβαμάρα του Κρεμλίνου κι όχι με το βουητό της πασαρέλας. Σ' αυτό τους παραδεχόταν τους κομμουνιστές. Ότι έκαναν ήταν "προς το κοινό συμφέρον" και σωτηρία. Δωρικού ρυθμού κόλπα. Από την άλλη δεν ήθελε μια BMW ή μια Mercedes. Του φάνταζαν πολύ προκλητικές.

Ακόμη στο Πεντάγωνο ήταν. Οι δυο λωρίδες που είχε αφήσει ο μετροπόντικας ήταν ο καθημερινός του εφιάλτης. Αχ, να έκανε μια δίωξη για το μετρό. Αλλά δε χρειάζεται να κάνει εχθρούς χωρίς λόγο.

Ξανακοίταξε το εσωτερικό της Rover. Αυστηρή γραμμή και νέα τεχνολογία. Ακριβώς το προφίλ του σαν έμπειρου εισαγγελέα.

Πετάχτηκε. Ένας κούριερ του χτύπησε τον αριστερό καθρέφτη. Φεύγει. Πού πάει; Κορνάρι. Παρατεταμένα. Όπως φωνάζει "εεεε". Μετά κοφτά. Όπως "κλέφτης", "κλέφτης, πιάστε τον". Το τσογλάνι, σταμάτησε επιτέλους. Ήταν έτοιμος να του βάλει τις φωνές. Τον πρόλαβε όμως ο μαλλιάς. - "Τί τρέχει μπάρμπα; Αφού δεν τους κοιτάτε τους καθρέφτες, τί τους θέλετε;"

Σήκωσε το τζάμι και κοίταξε αλλού. Είχε ιδρώσει. Τι κόσμος! Σου σπάει τον καθρέφτη και σου φωνάζει κι από πάνω.

-Γαμώτο, φοβήθηκα. Δεν ξέρεις τι γίνεται καμιά φορά. Αλλά είχε και μια φάτσα! Όλο σκουλαρίκια και τρίχες.

Πάντα φοβόταν στο δρόμο

-Δεν έχω κι ένα τσιγάρο.

Μετά την υστερία των αμερικάνων με το κάπνισμα, το είχε κόψει. Τα πάθη δεν επιτρέπονται στους εισαγγελλείς.

Φοβήθηκε. Θυμήθηκε όταν είχε πρωτοέρθει στην Αθήνα από το χωριό του. Φοιτητής της Νομικής. "Πρόσχε τις κατοπίες στη μεγάλη πόλη" τον είχε ορμηγέψει ο πατέρας του.

Και πρόσχε. Αλλά του είχε μείνει ο φόβος. Ή μάλλον πάντα τον είχε. Εδώ δεν μάλωνε στο χωριό σαν παιδί, στη μεγαλούπολη με κάθε καρδιάς καρδί' θα άνοιγε καυγάδες;

Γι' αυτό αγαπούσε το νόμο. Μπορούσε να μαλώσει εξ αποστάσεως. Σφάξιμο με το βαμβάκι που λένε και χωρίς να λερώσεις τα χέρια σου. Αλλά του είχε μείνει η συστολή των μαθητικών του χρόνων. Στη Νομική, διάλεξε να γίνει εισαγγελέας κι όχι δικηγόρος. Προτιμούσε το ρόλο του αυστηρού κι αδέκαστου κριτή κι όχι τον καραγκιόζη που με ψέματα, ρητορείες κι επιθέσεις στο μάρτυρα προσπαθούσε να πείσει. Έτσι το έβλεπε κι έτσι το ένιωσε. Τώρα οι άλλοι προσπαθούσαν να πείσουν αυτόν. Άσε και τη σιγουριά του δημόσιου υπάλληλου.

Αχ και να είχε αυτό το τσογλάνι που του έσπασε τον καθρέφτη κατηγορούμενο. Θα βλέπαμε ποιος θα ίδρωνε.

Χαμογέλασε. Θυμήθηκε ένα χουλιγκάνο που όταν άκουσε 16 μήνες για ένα καπνογόνο, του είπε "στραγάλια είναι οι μήνες κύριε εισαγγελέα και τους μοιράζεις έτσι;". Ναι αγοράκι μου, στραγάλια είναι. Πήγαινε μέσα τώρα.

Επιτέλους, άνοιξε ο δρόμος. Σε ένα τέταρτο ήταν στο σπίτι. Δεν θα έβγαινε και μιας και είναι ακριβό το αμάξι το έβαλε στο γκαράζ. Για σιγουριά. Και γκαζάκια να μην του έβαζαν θα μπορούσαν να το χαρακώσουν. Τι κόσμος!

-Καλησπέρα κύριε. Η νεαρή βορειοηπειρώτισσα έτρεξε να πάρει το σακάκι του. Της έκανε ένα νεύμα και πήγε στο σαλόνι. Ένιωσε ακόμη εκνευρισμένος.

-Πάλι φοβήθηκα, μουρμούρισε.

Έβαλε ένα Dimple μόνος του και κι βγήκε στη βεράντα. Η βροχή είχε σταματήσει κι απ' τον Υμηττό ερχόταν η μυρωδιά της βρεγμένης γης. Ανάσανε βαθιά και κατέβασε μια γερή γουλιιά. Του ήρθε στο νου η διαφήμιση του Dimple. "Όσο η αξία του ηττημένου θα δίνει δόξα στο νικητή...". Σκατά. Ο ηττημένος δεν έχει αξία. Αυτό πίστευε πάντα. Κι απόψε ο ηττημένος ήταν αυτός.

LIKE

Ένα ασήμι Punto παρκάρει από κάτω. Η "αγάπη" του.

-Αυτή μου έλειπε.

Την είχε βαρεθεί τόσο χρόνια. Τη θυμάται πισίρκα. Την αγαπούσε τότε. Αυτή όμως είχε ερωτευθεί το νεαρό εισαγγελέα κι όχι τους φόβους του. Αλλά τώρα, με τόσα γυμναστήρια και μογιές και πάλι γέφυρα. Το έβλεπε κάθε μέρα.

-Ήρθες κίολας αγάπη μου;

-Ναι, έχω μια δικογραφία να κοιτάξω. Πρέπει να ετοιμάσω μια αθώωση.

-Πολλά λεφτά;

-Αρκετά. Γιατί πάρκαρες έξω;

-Θα βγω γλυκέ μου.

Δε πας να βγεις και με δέκα γκόμενους. Σκοτίστηκα.

-Αν πεις, να πάρεις ταξί.

Έβαλε κι άλλο ούισκι και ξαναπήγε στη βεράντα. Το απόγευμα! Αν δεν ήταν αυτή η δικογραφία θα έμενε μέχρι αργά. Αυτή η Σόνια τον ξαναβίωνε. Του κοστίζει κάτι παραπάνω αλλά έτσι πρέπει. Είναι θέμα κύρους. Θα μπορούσε να πηγαίνει με τις χορεύτριες που του φέρνουν για απέλαση ή με 20 χιλιάδικα θα έπαιρνε μια από ένα γραφείο.

Αλλά αυτά είναι για τα αστυφυλακάρια του αλλοδαπών και των τμημάτων. Και δεν υπάρχει λόγος να τσαλακωθεί το image του στους υφιστάμενους του. Μαθαίνονται αυτά και η Αθήνα είναι μικρή. Και τι διάολο, ίσα κι όμοια εισαγγελλείς και αστυφυλάκες;

Η Σόνια! Ο ορισμός της σλάβικης ομορφιάς. Φοβερή έμπνευση είχε όταν του την έφεραν μαζί με το φίλο της για απέλαση. Την είχαν καρφώσει κι άλλες κοπέλες γιατί σαν κοπελάρα που είναι τους έκοβε τη δουλειά. Τέτοια γυναίκα στο δρόμο! Πού τον ξέθαψε εκείνο το νόμο και κανόνισε απέλαση για το φίλο της και ποινή με αναστολή γι' αυτήν, γιατί ήταν θύμα εκβιασμού λέει και για λόγους ανθρωπισμού... Τον λοξοκοίταξε ο πρόεδρος, αλλά του χρώσταγε χάρη και το βούλωσε.

Κι αντί να εκτίθεται στον κίνδυνο να τον πάρει μάτι κανένας δικαστάκος, άνοιξε δεύτερο σπίτι. Την έκοψε απ' τις παλιές της παρέες, νοίκιασε κι ένα δωάρι στην Καλλιθέα και καθάρισε. Ωραία ιδέα η Καλλιθέα. Μακριά από το σπίτι του αλλά μια ξένη σ' ένα δωάρι δεν τραβάει τα βλέμματα. Καμάρωσε με το τελευταίο. Η Σόνια δεν τραβάει τα βλέμματα; Τα ερωτηματικά, συμπλήρωσε. Μόνο οι κούριερ που έφεραν τις πίτσες στραβοκοίταγαν τον παπού με το μωρό. Ακόμη θυμάται εκείνο το τσογλάνι με τα τσουλούφια και το κασκόλ της ΑΕΚ που του είπε "χαριετισμούς στην κορούλα του". Αλλά κι αυτός δεν ξαναπήρε από 'κει πίτσες.

Του ανέβασαν την πίεση οι κούριερ. Ή μάλλον οι μηχανές. Όλοι αυτοί οι νεαροί που περνούσαν δίπλα του με ογδόντα κι αυτός μπιτλιαρισμένος να πνίγεται από τη ζέση οι πιτσιρίκες πίσω τα μαλιά τους ν' ανεμίζουν να μοιάζουν της Σόνιας να φαντάζει τη Σόνια πίσω τους κι αυτός ξανά ξανά στη σιχαμένη τη γυναίκα του όχι δεν είναι σιχαμένη αλλά δεν την μπορεί ειδικά σε σχέση με τη Σόνια και ξανά ξανά πίσω να τρέχει στην Ταυλάνδη για σεξοτουρισμό είναι και το κύρος μη μαθευτεί στα δικαστήρια ο κόσμος τί θα πει ο κόσμος τόσα χρόνια καριέρα τύπος κι υπογραμμός οικογενειάρχης και με ξένη ο κούριερ ο καθρέφτης μου οι μηχανές οι πιτσιρίκες πίσω τα μαλιά ν' ανεμίζουν σαν της Σόνιας το κύρος ο κούριερ ο φόβος οι μηχανές.

Ψυχραιμία. Οι εισαγγελλείς δεν έχουν πάθη. Κάτσε κάτω αγόρι μου. Έχεις κατεβάσει το μισό μπουκάλι. Ψυχραιμία. Ορθολογισμός. Έτσι ανέβηκες, έτσι πέτυχες.

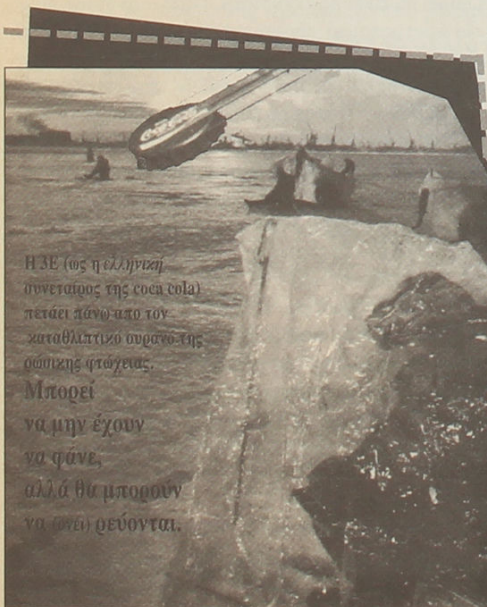
Πρώτον, η Σόνια δεν πρόκειται να φύγει. Σου χρωστάει ευγνωμοσύνη και σε έχει ανάγκη. Την πήρες από το δρόμο και την έβαλες σε σπίτι. Και τί σου κοστίζει; Δυό αθώωσεις πρεζέμπορω το χρόνο.

Δεύτερον, δε γίνεται να σταματήσεις να φοβάσαι σ' αυτήν την ηλικία. Αυτά τα μαθαίνεις μικρός. Και πώς ζεις μ' αυτό; Όπως πάντα. Με ισορροπίες. Αφού δεν μπορείς να πάψεις να φοβάσαι, πρέπει να φοβούνται και οι άλλοι. Και πώς γίνεται αυτό; Όπως και με τη Σόνια. Δεν θα υπάρχει κάποιος ξεχασμένος νόμος να αξιοποιηθεί; Από τον Ντι Πιέτρο και μετά οι εισαγγελλείς ορίζουν τα πάντα. Διάβασε αγόρι μου, ψάξε, ψάξε.

SUCCESS

Η μαύρη Rover ανέβαινε τη Μεσογειών. Το μπλε σακάκι ριγμένο στη θέση του συνοδηγού. Κοίταξε το σπασμένο του καθρέφτη. Χαμογέλασε. Άκουγε ειδήσεις στο ραδιόφωνο. "Θα κατάσχονται οι μοτοσυκλέτες που κάνουν θόρυβο και σουζες ή ο οδηγός δε φοράει κράνος".

Στο φανάρι στο Γενικό Κρατικό τον πλησίασε ένα αλβανάκι, από αυτά που είναι δέκα χρονών και το βλέμμα τους τριάντα. Φοβήθηκε να του πει "φύγε". Σκυθώπιασε και κοίταξε το σπασμένο του καθρέφτη.

Η 3E (ως ελληνική συνταγιάς της coca cola) πετάει πάνω από τον καταθλιπτικό ουρανό της σάσινης φτώχειας. Μπορεί να μην έχουν να φάνε, αλλά θα μπορούν να πιάσουν θείοντα.